உ

ஸ்ரீ சரஸ்வதி சகாயம்.

கதாவருஷிணி.

பெரும்பாலும் கற்பனைக் கதைகள், தேச சரித்திரங்கள்,
ஜீவிய சரித்திரங்கள், சம்பாஷணைகள், புராண இதிகாசக் கதைகள்
இவைகள் மூலமாக, சன்மார்க்கம், ஜனசாரம், இலௌகிக
வைதிக சாஸ்திரங்கள், தமிழ்க்கலை முதலியவற்றின்
ஆராய்ச்சியையும் அபிவிர்த்தியையும் ஆக்கும்

ஓர் மாதப்பத்திரிகை.

எல்லாருமின்புற் றிருக்க நினைப்பதுவே
யல்லாமல் வேறொன் றறியேன் பராபரமே. தாயுமானவர்.

பருவம் 1.	கலியுகாப்தம் 5020. காளயுக்தி௵ மார்கழி௴ கொல்லமாண்டு 1094, தனுர்௴. கி. பி. 1918-௵ டிசம்பர்௴.	மழை 4.

குழந்தை கலியாணம்.

ஓர் சம்பாஷணை.

தனலக்ஷ்மி நான்கு வயது அழகிய குழந்தை. அவள் முகத்தில் பேதைமையே பிரகாசித்தது. அவள் அடர்ந்த கூந்தல் அழகாக சற்று ஜடையிடப்பட்டிருந்தும் அநேக சிறு சிறு மயிர்கள் சிலிர்த்துக் குலைந்திருந்தன. இடையில் ஒரு சிவப்புப் பாவாடையும் தேகத்தில் அழுக்கேறிய ஒரு வெள்ளைச் சட்டையும் தரித்திருந்தாள். அவளுடைய தமக்கை ஆண்டாள் அம்மாள் பதினெட்டு வயதுப் பெண். இந்த அம்மாளுடைய கணவன் காடுகளைப் பராமரித்துச் சீர்திருத்தும் இலாகாவிற்குரிய ஓர் உயர்ந்த உத்தியோகத்தை வகிக்கும் நிமித்தம் டேராடுன் என்ற ஊரில் கல்வி பயின்று கொண்டிருக்கிறார். இவருடைய மனைவி இப்பொழுது தன் சகோதரன் ராகவன் ஆதரவில் இருந்து வருகிறாள். ராகவனுக்கு ஓர் வியாபாரக் கம்பெனியில் வேலை.

இன்று ஆதிவாரம். மத்தியான வேளை. மணி சுமார் மூன்றிருக்கலாம். நாளை வருஷப்பிறப்பு. ஆகையால் ஆண்டாளம்மாள் அடுப்பண்டையிருந்து கொண்டு பூரி சுட்டுக்கொண்டிருந்தாள். தனலக்ஷ்மி அருகேயிருந்து கொண்டு சுட்ட பூரிகளில் ஒன்றைப் பிட்டுப் பிட்டுத் தின்றுகொண்டு தன் அக்காள் வேலைகளைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தாள். பூரி சுடுவதில் ஆண்

டாளம்மாளுக்கு இதுதான் முதல் யத்தனம். ஆனால் ஐயோ பாவம்! பக்ஷணங்கள் செய்வதில் கைதேர்ந்தவர்களிடமிருந்து பூரி செய்யும் பக்குவங்களைச் செவ்வையாய் விசாரித்தறிந்திருந்தும் அவள் தயார்செய்து வைத்திருந்த பச்சைப் பூரிகளில் சுமார் கால் பாகத்தை அடுப்பின்மீதிருந்த இருப்புச் சட்டியிலுள்ள நெய்யில் இட்டு எடுப்பதற்குள் அந்த நெய் அநேகமாகச் செலவாய்விட்டது. "ஆ! இதென்ன! எவ்வளவு நெய் குடிக்கிறதம்மா!" என்று சொல்லிச் சற்றுப் பெருமூச்செறிந்து, "தனம்! நீ இங்கேயே இரு. நெய்ச்சட்டி விட்டுப் போகாதே. பூனை வராமல் பார்த்துக்கொள். நான் பரிபூரணத்தம்மாள் வீட்டுக்குப் போய் நெய் வாங்கி வருகிறேன்!" என்று சொல்லிவிட்டு ஒரு ஜாடியைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு சமையலறையை விட்டு அகன்றாள் தமக்கை. அவள் திரும்பி வருவதற்குள் தனலக்ஷ்மி என்னென்னவோ யோசித்துச் சமையலறையில் ஒருமூலையிலிருந்த ஆமணக்கெண்ணெய்ப் புட்டியை எடுத்து, அதிலிருந்த எண்ணெய் முழுவதையும் காய்ந்துகொண்டிருந்த நெய்ச்சட்டியில் வார்த்து எழெட்டுப் பச்சைப்பூரியை அதிலிட்டுச்சல்லிக்கரண்டியால் (கண் அகப்பை) அவைகளைப் புரட்டிக்கொண்டிருந்தாள். அச்சமயம் ஆண்டாள் அம்மாள் ஜாடியில் நெய் வாங்கிக்கொண்டு "என்னடி தனம்! என்ன சேஷ்டை செய்கிறாய்?" என்று கூவிக்கொண்டே வந்தாள். தனலக்ஷ்மி நடுநடுங்கியவாறு சட்டெனச் சல்லிக்கரண்டியைக் கீழே உமியின்மேல் எறிந்துவிட்டு அஞ்சி ஒதுங்கிநின்றாள். சட்டியில் நெய் அதிகரித்திருப்பதையும் பக்கத்தில் விளக்கெண்ணெய்ப்புட்டி வெறுமையாய்க் கிடப்பதையும் பார்த்தாள் தமக்கை. உடனே தன் தங்கையின் சாமர்த்தியத்தை உணர்ந்துகொண்டாள். "அடி அவலக்ஷணமே! உன்னையும் ஒரு ஜன்மமாய்ப் பிரமன் படைத்தானே! நீ நாசமாய்ப் போக! என்ன வேலை செய்துவிட்டாயடி!" என்று ஆசீர்வதித்துக்கொண்டே தனத்தின் முதுகில் ஐந்தாறு தோசைகள் கொடுத்து அவள் அழகிய கன்னங்களையும் சிவக்கக் கிள்ளி அவளை அடுப்பங்கரையிலிருந்து பிரஷ்டப்படுத்திவிட்டாள். "நான் என்ன செய்துவிட்டேன்! சட்டியில் இருந்த நெய்யை எடுத்து அக்காளைப்போல் பூரி சுட்டேன். இதற்கு ஏன் இப்படி என்னை அடித்துக் கிள்ளவேண்டும்" என்று மனத்தில் எண்ணித் தாரை தாரையாய்க் கண்ணீர் வடித்து அழுதாள் தனம்.

ஆண்டாளம்மாள் சட்டியிலிருந்த நெய் விளக்கெண்ணெய்க் கலப்பை விளக்கெரிக்க உபயோகிப்பதற்காக இரண்டு மூன்று புட்டிகளில் வார்த்துப் பதனப்படுத்திவிட்டு இருப்புச்சட்டியை நன்றாய்ச் சுத்தம் செய்து, பின்பு பூரி சுட்டு முடித்ததைப்பற்றி அதிகமாய் விவரிப்பது அவசியமில்லை. சாயங்காலம் சுமார் ஆறுமணிக்கு ராகவன் உத்தியோகத்திலிருந்து திரும்பி வீட்டுக்கு வந்தான். தனம் அழுதழுது சோர்ந்து ஓர் சாய்வு நாற்காலியின்மீது

தூங்கிக்கொண்டிருந்தாள். "தனலக்ஷ்மீ! தனக்ஷ்மீ" என்று அழைத்துக் கொண்டே ராகவன் தன் கையால் அவளை அசைத்து எழுப்பினான். தனமும் விழித்தெழுந்தாள். தன் அண்ணனைக் கண்டாள். அவள் கண்களில் ஜலம் பொங்கிவிட்டது. "அக்கா என்னெ திட்டினா, அடிச்சா, கிள்ளினா—"என்று என்னென்னவோ முறையிட்டு அழ ஆரம்பித்தாள். இம்முறையீட்டைக் கேட்டு ராகவன் "ஆண்டாள்! ஆண்டாள்! ஆண்டாள்!" எனத் தன் தங்கையை அழைத்தான். செய்யவேண்டிய வேலைகளையெல்லாம் முடித்துவிட்டு வேறு என்னவோ வீண் வேலைகளைச் செய்துகொண்டிருந்த ஆண்டாள் அம்மாள் உடனே முன்கட்டுக்கு வந்தாள். தனம் நாற்காலியிலிருந்து அழுததையும் கண்டாள். "நீ தனத்தைக் கிள்ளினாயாம், அடித்தாயாம், திட்டினாயாம், ஏன் இவ்வளவு கோஷ்டங்கள் செய்தாய்?" என்று சிரித்துக்கொண்டே வினவினான் ராகவன்.

ஆண்டாள்:—ஐயோ அண்ணா! நீதான் அவளுக்குச் செல்லங் கொடுத்து அநியாயமாய்க் கெடுத்துவிடுகிறாய். அவள் செய்த அக்கிரமத்தையும் அழிம்பையும் நினைக்க நினைக்க என் வயிறு என்னவாய் எரிகிறது தெரியுமா?

ராகவன்:—அப்படி என்ன வயிற்றெரிச்சலைத் தனம் கொட்டிவிட்டாள்.

ஆண்டாள்:—என்ன வயிற்றெரிச்சலைக் கொட்டினாளா! அதைத்தான் சொல்லுகிறேன் கேள். நான் மத்தியானம் பூரி செய்துகொண்டிருந்தேன். நெய் போதாமையினாலே இன்னும் கொஞ்சம் நெய் வாங்கி வருவதற்காகப் பரிபூரணத்தம்மாள் வீட்டுக்குப் போனேன். போய்த் திரும்பிவருவதற்குள் இந்தத் தனம் என்ன செய்தாள் தெரியுமா! ஒரு மூலையிலிருந்த விளக்கெண்ணெய்ப் பாட்டிலை எடுத்து அதிலிருந்த எண்ணெயெல்லாம் வாணலியில் (இருப்புச் சட்டி) வார்த்துப் பத்துப் பதினைந்து பூரிகளையும் அதிலே போட்டு நாசம் செய்தால் எவள்தான் சகிப்பாள்! கால்படி நெய்க்கு மேல் பாழாய்ப் போச்சு.

ராகவன் தனலக்ஷ்மியைக் கோபத்தோடு பார்த்தான். "இறங்கு கீழே' என்று உரக்கக் கூறினான். தனத்தின் அழுகை நின்றுவிட்டது. நாற்காலியிலிருந்து கீழே யிறங்கித் தலைகுனிந்து தேம்பித் தேம்பி நின்றாள்.

ராகவன்:—ஏன் அப்படிச் சேஷ்டை செய்தாய்?

தனலக்ஷ்மீ:—நான் பாட்டில்லே நெய்யிருக்கின்னு நெனச்சேன்.

ராகவன்:—பாட்டில்லே நெய்தான் இருந்தாலும் அக்காளைக் கேட்காமல் நீ இந்த வேலை செய்யலாமா! நீ நல்ல பெண் என்றல்லவோ நினைத்தேன். நீ இவ்வளவு குறும்புக்காரக் குழந்தையா! இன்றைக்கு உன்னைச் சமுத்திரக் கரைக்கு அழைத்துக்கொண்டு போகமாட்டேன்.

இம்மொழியைக் கேட்டதும் தனம் முன்னிலும் அதிகமாக ஏங்கி ஏங்கி அழுதாள்.

ஆண்டாள்:—நீ சமுத்திரக் கரைக்கு அழைத்துப் போகாவிட்டால் அவளுடைய குறும்பும் அடமும் அடங்கிவிடுமோ! இப்போது ஒழுங்காய்த்தான் அழுவாள். நாளைக்குப் பழையபடி அநுமாராய் விடுவாள். இந்தப் பிடாரியை அடக்க எனக்கு ஒரே ஒரு யுக்திதான் தோன்றுகிறது.

ராகவன்:—அது என்ன யுக்தியம்மா? சொல்லு கேட்போம்.

ஆண்டாள்:—இவளை இந்த வயசிலேயே ஒருவனுக்குக் கலியாணம் செய்து இந்த வயசிலேயே மாமியார் வீட்டுக்கு அனுப்பினால் அப்பொழுது தான் இவள் மதம் ஒடுங்கும்.

ராகவன்:—போதுமம்மா போதும். உன் யுக்தியை அநுசரித்துவிட்டால் உலகமெல்லாம் துலங்கி வாழ்ந்துவிடும். ஒரு பேதைக் குழந்தை சேஷ்டை செய்தால் அதற்குக் கலியாணமா செய்து வைக்கவேண்டும்! ஹா! எவ்வளவு சிறந்த யோசனை! ஏன் அதைவிட அதைக் கட்டையிலே வைக்கவேண்டுமென்று என் யுக்தி சொல்லக்கூடாது! அப்படிச்செய்துவிட்டால் அக்குழந்தையின் மதமெல்லாம் ஒரே முறையாய் ஒழிந்துவிடும்.

ஆண்டாள்:—சீச்சீ! என்ன பேச்சுப் பேசுகிறாயண்ணா! உன் வாயில் வருவதெல்லாம் அவலக்ஷணமும் அசுபமுந்தான்.

ராகவன்:—நீ சொன்னது மாத்திரம் லக்ஷணமும் சுபமும் நிறைந்த வார்த்தைகளோ?

ஆண்டாள்:—ஆ! அதற்குந் தடையா! கலியாணத்தைப்போல் லக்ஷணமான காரியம் சுபமான காரியம் வேறு என்ன இருக்கிறது!

(தொடரும்.)

பெண்மை நல நாடி.

ரசிகை.

ஓர் நவீன தமிழ் நாடகம்.

(98—ம் பக்கத் தொடர்ச்சி.)

அங்கம் 1, காட்சி 4. (கூடிய சீக்கிரத்தில் இந்நாடகக் கதையை முடிக்க வேண்டுமெனக் கொண்டு இக்காட்சி ஈண்டு விடப்பெற்றது. அதன் சாராம்சமாவது:) கண்ணன் கூஜாவில் நீருடன் ரமணனைச் சார்ந்து சம்பாஷிக்கின்றான். தன் அண்ணன் அரசபுத்திரிகளின் பூம்பொழிலிற் சென்று அவர்களைக் கண்டு அமிர்தம் பருகிய விவரங்களை அறிந்த பிறகு, பூஞ்சோலைக்குட் சென்று அரச

புத்திரிகளைக் கண்டமையால் ராஜஸ்திரீகள் அந்தப்புரச் சட்டங்களைத் தன் அண்ணன் மீறினனோ என்று அஞ்சுகின்றான். அப்பொழுது ரமணன் அந்தப்புரச் சட்டங்களைப்பற்றி நன்கு விவரித்து, தான் அவைகளை மீறவில்லை என்று வற்புறுத்துகின்றான். பின்பு இருவரும் வீடு செல்லுகிறார்கள்,

அங்கம் 2, காட்சி 1.

[புஷ்பபுரியில் ரமணன் கண்ணன் ஆகிய சகோதரர்களது சயனஅறை. அர்த்தராத்திரி. அறையில் ஓர் தீபம் எரிகின்றது. ஒரு அழகிய மஞ்சத்தில் சகோதரரிருவரும் சயனித்திருக்கிறார்கள். ரமணன் துயில்கின்றான். கண்ணன் துயில்வதற்கு முயல்கின்றான். நித்திரை வாராமையால் எழுந்துட்கார்ந்து தனக்குட் சொல்லிக்கொள்ளுகின்றான்:—]

"அண்ணா! உன்னைப்பற்றிய சிந்தனையால் எனக்கு இன்று நித்திரையும் வரவில்லையே! ஏன் நீ இரண்டு தினங்களாக யாவையும் வெறுத்த துறவியைப்போலிருக்கிறாய்? வேட்டையாடுவதில் உனக்கிருந்த பிரியம் எங்கே பறந்துபோய்விட்டது? உணவும் சரியாய் உட்கொள்ளுகிறாயில்லை. இந்த அறையைவிட்டு நீ வெளிவருவதும் அபூர்வமாய்விட்டது. என்னோடு சம்பாஷிப்பதும் உனக்குக் கசப்பாய்விட்டது போலிருக்கிறது. திடீரென உன்னிடம்இவ்வளவு மாறுபாடுகளுண்டாகும்படி என்ன சம்பவம் நிகழ்ந்துவிட்டது? அன்று நீ பூஞ்சோலைக்குச் சென்ற சம்பவந்தானோ? பூஞ்சோலையில் அரசபுத்திரிகளையும் வேலிக்கருகே ஒரு விருத்தையையுந்தானே சந்தித்தாய். வேறொருவரையும் சந்திக்கவில்லையே. அரசகன்னிகைகளொருத்திபாற் காதலுற்றனையோ? அட அற்ப மனமே! என்ன தகாத எண்ணம் எண்ணுகிறாய்! என் அண்ணன் அரசரைத் தந்தையாகக் கருதினவனாயிற்றே! அவரிடம் சிறந்த பக்தியுடையவனல்லவா! அவனா அவரது புத்திரியின்பாற் காதலுறுவான்! ஆனால் அண்ணா! அன்று வேட்டைக்குப் போய்த் திரும்பிவந்தது முதற்றானே நீ புதிய ரமணனாய் மாறிவிட்டாய். ஆகையால் ஒருகால் ஊழின் வலியால் நீ அரசபுத்திரியிடந்தான் காதலுற்றிருக்கிறாயோ? அவ்வாறு காதலுற்றிருந்தால், காதலுற்ற க்ஷணத்திலிருந்து எப்பொழுதும் நீ உன் காதற்குரிய காரிகையை நினைந்து நினைந்து ஏங்கிக்கொண்டல்லவோ இருக்கவேண்டும். அவ்வாறின்றி நீ எப்பொழுதும் அறையிலிருந்து வைராக்கிய சதகம், பட்டினத்தடிகள் பாடல், தாயுமானவர் பாடல் முதலிய ஞான நூல்களையே வாசித்துக் கொண்டிருக்கிறாயே. காதலினால் உருகுவான் இந்த நூல்களையா வாசிப்பான்! ஆகையால் அண்ணா! காதலினால் நீ வருந்தவில்லை. யாரோ ஒரு மகான் நீ துறவறத்தை அநுசரிக்கும்படி உனக்குப் போதித்துவிட்டார் போலிருக்கிறது. ஆனால் நான்

றியாமல் எந்த மகான் உனக்குத் தரிசன மளித்தார்? நான்தான் எப்பொழுதும் உன்னோடிருக்கிறேனே. நீ மானைத் தொடர்ந்தோடியபொழுதும் அரச புத்திரிகளையும் விருத்தையையும் நீ கண்டபொழுதுந்தான் உன்னைப் பிரிந்திருந்தேன். மானைத்துரத்தி ஓடியபொழுது ஒரு மகானைக்கண்டாயோ? கண்டிருந்தால் எனக்குச் சொல்லாதிராயே. அந்த விருத்தைதான் உன் மனத்தை மாற்றி விட்டாளோ? சீ! "சுள்ளிபொறுக்கும் ஏழைக் கிழவி" என்றல்லவோ நீ அவளைப்பற்றிப் பேசினாய். அந்தக் கிழவிக்கு என்ன தெரியும்? ஒருகால் அரசபுத்திரிகள் சிறந்த ஞானிகளோ! அவர்கள்தான் உலகப்பற்றை ஒழிக்கும் ஞானத்தை என் சகோதரனுக்கு உபதேசித்து விட்டார்களோ?

நான் என்னென்ன வீண் எண்ணங்கள் எண்ணுகிறேன். அந்தப்புரத்திலிருக்கும் பேதைப் பெண்களாவது! சிறந்த ஞானிகளா யிருப்பதாவது! எனக் கொன்றுந் தோன்றவில்லையே! அண்ணா! அண்ணா! (அண்ணன் கன்னத்தை முத்தமிடுகின்றான்.) நீ விழித்தவுடன் எவ்வாறேனும் உன் வாயால் உண்மை யனைத்தையும் அறிந்துகொள்வேன். அம்மணீ! சரஸ்வதீ! லோகநாயகீ! பங்கஜவல்லீ? உன்னையே நம்புகின்றேன். என் அண்ணன் எதிலும் பற்றற்றிருப்பதின் காரணத்தை எனக்கறிவிப்பாய்." (கண்களை மூடிக்கொண்டு தேவியைத் தியானிக்கின்றான்.)

[சிலநிமிஷங்களில் ரமணன் நித்திரையில் பிதற்றுகின்றான்.]

"வசீகரீ! வசீகரீ! நான் என்ன செய்வேன்! சரஸ்வதியன்னையல்லவோ உன்னை என் காட்சிக்கு அளித்தாள்!"

கண்ணன் கண்விழித்துத் தன் சகோதரன் முகத்தை உற்று நோக்கிக்கொண்டு "அண்ணா! அண்ணா! அண்ணா!" என அழைக்கின்றான்.

ரமணன்:—என்ன வசீகரீ! நான் உனக்கு அண்ணனா?

[கண்ணன் "அண்ணா! அண்ணா!" என அழைத்துக்கொண்டே அண்ணன் சரீரத்தை அசைத்து அவனை எழுப்புகின்றான். ரமணன் பதறி விழிக்கின்றான்.]

கண்ணன்:—என்ன அண்ணா, சாரதா தேவி வசீகரியை உன் காட்சிக்கு அளித்தால் என்ன?

[முறுவலுற்ற முகத்துடன் எழுந்துட்காருகின்றான் ரமணன்,]

ரமணன்.—என்ன கண்ணா! நான் என்னென்ன வார்த்தைகளைப் பிதற்றினேன்?

கண்ணன்:—"வசீகரீ! வசீகரீ! நான் என்னசெய்வேன்! சரஸ்வதியன்னையல்லவோ உன்னை என் காட்சிக் களித்தாள்" என்று சொன்னாய். நான் "அண்ணா! அண்ணா!" என்றழைத்து உன்னை எழுப்பினேன். அத

ற்கு நீ "என்ன வசீகரி! நான் உனக்கு அண்ணனா?" என்றனை.

ரமணன்:—இந்த வார்த்தைகளைத்தானே பிதற்றினேன்? வேறொன்றுஞ்சொல்லவில்லையே?

கண்ணன்:—வேறொன்றுஞ் சொல்லவில்லை. என்ன கனவுகண்டு அப்படிப் பிதற்றினையண்ணா?

ரமணன்:—உன் கண்கள் சிவந்திருக்கின்றனவே. நீ படுக்கைக்கு வந்ததுமுதல் தூங்கவேயில்லையோ?

கண்ணன்:—ஆமா மண்ணா! நான் தூங்கவேயில்லை. நீ என்ன கனவு கண்டாய்? சொல்.

ரமணன்:—அர்த்த ராத்திரியில் விழித்துக்கொண்டு கனவுகளைப்பற்றி வீண்பேச்சுக்கள் பேசி ஏன் நமது நித்திரையைப் பங்கப்படுத்த வேண்டும். அம்மணியைத் தியானித்துக்கொண்டே தூங்கலாம், படு.

கண்ணன்:—உன் ரகசியத்தை நான் முற்றும் அறிந்து கொள்வதற்கு முன் நான் தூங்கவே மாட்டேனென்று சற்றுநேரத்திற்கு முன்புதான் நான் பிரதிக்கினை செய்துகொண்டேன்.

ரமணன்:—என் ரகசியமா! என்ன ரகசியம்?

கண்ணன்:—என்ன ரகசியமென்று எனக்குத் தெரிந்திரு ல்தான் என் பிரதிக்கினைப்பிரகாரம் நான் நித்திரை செய்வேனே.

[ரமணன், பித்தம் பிடித்தவனைப்போல் சற்றுநேரம், தன் பார்வையை நாற்புறமும் செலுத்தி விழிக்கின்றான். பின்பு தலையணைமீது சாய்ந்து கண்களை மூடிக்கொள்ளுகின்றான்.]

ரமணன்:—கண்ணா! எனக்கு மயக்கமாயிருக்கிறது. நான் தூங்கவேண்டும்.

கண்ணன்:—(அண்ணனைத்தழுவி முத்தமிடுகின்றான்) அண்ணா! உன் ரகசியத்தை எனக்குச் சொல்லுவதில் உனக்கு என்ன லஜ்ஜை? நான் உன் உயிர்ச் சகோதரனல்லவா?

[ரமணன் நித்திரையிலோ அல்லது ஒரு மயக்கத்திலோ இருந்தநால் பதிற்பேசவில்லை.]

கண்ணன்:—அண்ணா! அண்ணா! அண்ணா! அண்ணா!

[உத்தரமேயில்லை.]

கண்ணன்:—இதென்னமயக்கம்! சாதாரண தூக்கமயக்கமோ! காதல் மயக்கமோ! அல்லது ஞானிகளின் யோகமயக்கமோ! தூக்கமாயிராது க்ஷணப்பொழுதிலா தூக்கம் வந்துவிடும்! என்ன மயக்கா யிருந்த போதிலும், அதை நீக்கி என் அண்ணன் சித்தத்தைத் தெளிவிக்கவேண்டும்.

[மஞ்சத்திலிருந்து இழிந்து சென்று ஒரு மேஜையின்மீதிருந்த பன்னீர்ப் பாத்திரத்தை எடுத்துவந்து மீண்டும் மஞ்சத்திலேறித் தன் அண்ணன்

முகத்திற் பன்னீர் தெளித்துக்கொண்டே "அண்ணா! அண்ணா! அண்ணா!" என்றலழக்கின்றான்.]

ரமணன்:—(கண்விழித்து) ஏன் கண்ணா என் நித்திரையைக் கெடுக்கின்றாய்?

கண்ணன்:—அண்ணா! நான் உனக்குத் தினையளவேனும் தீங்கிழைப்பேனா? நீ தலையணைமீது சாய்ந்தவுடனே பிரஞ்ஞையற்றிருந்தா யாகையால், நீ தூங்கவில்லை என்னவோ ஒரு மயக்கத்திலிருக்கிறாய் என்றெண்ணி உன் முகத்திற் பன்னீர் தெளித்து உனக்குப் பிரஞ்ஞை வரச்செய்தேன். அண்ணா! உன் சித்தம் இப்பொழுது ஒரு அசாதாரண சலனமடைந்திருக்கிறது. அந்தச் சலனம் நீங்கி உன் சித்தம் தெளிவடையும் பொருட்டு, எழுந்துட்கார். சற்றுநேரம் பேசிக்கொண்டிருப்போம். (தன் கரங்களால் ரமணன் சிரத்தையும் சரீரத்தையும் நிமிர்த்தி அவனை உட்காரச் செய்கின்றான்.)

இந்தப் பன்னீரினால் உன் கண்களைச் சுத்தம் செய்துகொள். (பன்னீர்ப்பாத்திரத்தைக் கொடுக்கின்றான். ரமணனும் அவ்வாறே தன் கண்களைச் சுத்தம் செய்துகொள்ளுகின்றான்.) இப்பொழுது உனக்கு ஒரு மயக்கமுமில்லையே.

ரமணன்:—இல்லை.

கண்ணன்:—ஏனண்ணா நீ புதிய அண்ணனாக மாறிவிட்டாய்? சொல்லு, சொல்லு. இரண்டு நாளாக நீ இருக்கும் ஸ்திதியைப்பற்றி நினைத்து நினைத்து நான் ஏங்குகிறேன். என்னவோ ஒரு விஷயத்தைப்பற்றிய சிந்தனையில் நீ ஆழ்ந்திருக்கிறாய். அந்த விஷய மின்னதென்று நீ சொல்லுகிற வரையில் நான் உணவையும் உறக்கத்தையும் ஒழித்து வருந்துவேன். (கண்களிலிருந்து ஜலம்பொங்கி வழிகின்றது.) ஏனண்ணா உன் ரகசியத்தை எனக்குச் சொல்லக் கூடாது? நீ என்னை வெறுக்கிறாயா? ஆ! உன் சொந்தக் கண்ணனையும் வெறுக்கும்படியான தன்மை எப்படி உன் மனத்திற் புகுந்தது? (ரமணன் விழிகளிலும் நீர் பொங்குகின்றது.) அண்ணா? உன்னுடைய இதத்தையும் என்னுடைய இதத்தையும் நாடிச் சொல்லுகிறேன். நான் எப்பொழுதும் உனக்கினிய உன் சொந்த உயிர்ச்சகோதரன். உன் ரகசியத்தை எனக்குச்சொல்வதால் உனக்குயாதொரு இன்னலுமில்லை. சொல் அண்ணா? சொல். என்ன ரகசியம்? சொல் சொல். நமது அரச புத்திரி வசீகரியைக் காதலிக்கின்றாயோ? அதுதானா—

ரமணன்:—(முகஞ்சிவக்க இதழ்பதைக்க) தாயே! லோகநாயகி! நான் மறைத்தபோதிலும் நீயே தெரிவித்துவிட்டாயே—கண்ணா! ஆமாம் அதுதான் என் ரகசியம். அதுதான் உன் உள்ளத்திலிருக்கத் தகாத ரகசியம்.

கண்ணன்:—இந்த ரகசியத்தைத்தானா எனக்குச் சொல்லாமலிருந்தாயண்ணா?

ரமணன்:—என்ன! அந்த ரகசியத்தைப்பற்றி அவ்வளவு அலட்சியமாய்ப் பேசுகிறாயே.

கண்ணன்:—நான் அலட்சியமாய்ப் பேசவில்லை. இந்த ரகசியத்தை எனக்குத் தெரிவிப்பதிற் பாதகமொன்றுமில்லையென்றுதான் கருதினேன்.

ரமணன்:—எனக்குச் சற்றுந் தகாத இந்த ரகசியத்தைச் சொல்வது உன் பரிசுத்தமான மனத்திற்கு மிகுந்த லஜ்ஜையையும் துன்பத்தையும் தருமென்றெண்ணித்தான், நான் உனக்குச் சொல்லாதிருந்தேன். ஆனால் யாவும் சாரதாதேவியின் செயல்கள். அந்த அம்மணி உன்முன் என்னைக் கனவிற் பிதற்றச்செய்து, என் பாவமயமான ரகசியத்தை உனக்குத் தெரிவித்துவிட்டாள்.

கண்ணன்:—“பாவமயமான ரகசியம், எனக்குச் சிறிதும் தகாத ரகசியம்” என்று என் சொல்லுகிறாயண்ணா?

ரமணன்:—நான் அரசாது பிரஜைகளிலொருவன். நமது அரசபுத்திரிகள் ஒருகாலத்தில் நமக்கு அரசிகளாதற் குரியவர்கள். ஆகையால் அவர்கள் நமக்கு அன்னைகள். அன்னைபாற் செலுத்தும் பக்தியைத் தவிர்த்து காதல் என்ற கிளர்ச்சி அவர்கள்பால் என் மனத்தில் இருப்பது தருமா? அது பாவமயமான கிளர்ச்சியல்லவா?

கண்ணன்:— அது பாவக் கிளர்ச்சியாயிருந்தால், அந்தப்புரச் சட்டங்களில் ஒன்றையேனும் பலவற்றையேனும் நீ மீறினவனல்லவா?

ரமணன்:— ஆமாம் மீறினவன்தான்.

கண்ணன்:—அப்படியானால், அன்று நான் கூஜாவில் தண்ணீர்கொணர்ந்தபொழுது, அரச மங்கையர் அந்தப்புரச் சட்டங்களினால் தண்டிக்கத்தகுந்த யாதொரு எண்ணமும் நீ எண்ணவில்லையென்று சொன்னாயே?

ரமணன்—ஆமாம் சொன்னேன். என் மனத்துக்கிளர்ச்சி களங்கமானது என்று அப்பொழுது எனக்குத் தோற்றவில்லை. அரச புத்திரிகளை முதன்முதல் நான் பார்த்தவுடன் வசீகரியின் முகத்தில் அற்புதமான தேஜசும் சௌந்தரியமும் பிரகாசித்ததாக உணர்ந்தேன். அப்பொழுது மூர்ச்சித்து வீழ்ந்தேன். பின்பு மூர்ச்சைதெளிந் தெழுந்தேன். மீண்டும் வசீகரியின் முகத்தைப் பார்த்தேன். அவள் மண்ணுலகப் பெண்ணாகவே தோற்றவில்லை. தெய்வத்தன்மை வாய்ந்த யுவதியாக என் கண்முன் மின்னினாள். நான் என்று மறியாத ஓர் பேரானந்த பரவசம் என் மனத்தில் வியாபித்தது அந்தப்பரவசம் நமதுதேசத்தின்உயிராய்விளங்கும் நமது அரசரின் அதிசயப்

பிம்பை கொண்ட புத்திரியைத்தரிசித்தவுடன் என்னுள்ளத்திலுள்ள ராஜபக்திப் பெருக்கால் எழுந்த பரவசம் என்றெண்ணினேன். அவ்வாறு எண்ணித்தான் நான், அந்தப்புரச் சட்டங்களினால் தண்டிக்கத் தகுந்த யாதொரு எண்ணமும் எண்ணவில்லையென்று தீரமாக அப்பொழுது சொன்னேன். ஆனால் அன்றிரவு வீட்டுக்கு வந்தபின் சற்றுநேரம் தனிமையிலிருந்தபொழுது, நான் பூஞ்சோலைக்குச் சென்றதையும் அரசபுத்திரிகளைக் கண்டதையும் அமிர்தம் பருகினதையும் பற்றி விழித்துக்கொண்டே ஒரு கனவு கண்டேன். அப்பொழுது முதல் என் சித்தம் ஒரு பெரிய மாறுபாடுற்றுவிட்டது. எப்பொழுதும் வசீகரி என் முன் நிற்பதுபோல் ஒரு பிரேமை நிலைத்திருக்கிறது. அவள் முகத்தின் காந்தியும்! கண்களின் மருட்சியும்! மற்றும் அநேக விஷயங்களைப் பற்றிய சிந்தனைகள் என் சித்தத்திற் சுழன்று சுழன்று மற்ற எதையும் மறக்கச் செய்துவிட்டன. வசீகரி முன்பு என் மனத்தில் உண்டான பரவசம், என் இருதயத்தில் இயற்கையாகவே உள்ள ராஜபக்தியால் உண்டானதல்ல, அந்த இருதயத்தில் புதிதாய் எழுந்த காதல் என்ற கிளர்ச்சியால் உதித்தது, என்று அப்பொழுதுதான் அறிந்தேன். நான் அன்னையாகக் கருதவேண்டிய அரச புத்திரியின்பால் காதலுற்றது எவ்வளவு பாதகம் என்பதையும் உணர்ந்தேன். ஆகையால் அந்தக் காதல் என்ற தகாத கிளர்ச்சியை என் அகத்திலிருந்து அகற்ற இயன்றவரை முயன்றேன். இன்னும் முயல்கின்றேன். ஆனால் வசீகரி இன்னும் என் கண்முன் ஒளிர்கின்றாள். வைராக்கிய சதகம், பட்டினத்தார் பாடல் முதலிய ஞான நூற்களில் பெண்ணாசையை இழித்துப் பேசுகின்ற பாகங்களை வாசித்தால் என் உள்ளக்கிளர்ச்சி ஒழிந்துவிடும் என்றெண்ணி அவைகளை விநயத்தோடு வாசித்தேன். ஆனால் அந்நூற்கள் கேவலம் புலன்களால் அநுபவிக்கும் போகங்களின் இழிவையும், நிலையற்ற தன்மையையும் தீங்குகளையும் பற்றி எடுத்துத் தெளிவாய்ச்சொல்லி அப்போகங்களை ஆசிக்கும் காமம் என்ற கசட்டுக் கிளர்ச்சியை ஒழிக்கத் தகுந்த சக்தியுடையனவேயன்றி என் உள்ளத்தில் நிரம்பியுள்ள காதலை எரித்துவிடக் கூடவில்லை. நான் என்ன செய்வேன்! அதி உன்னத பதவியுடைய அரச கன்னிகையின்பாற் கொண்ட என் பாதகக் காதலை அழிக்கும்படி நமது சமயோசித சஞ்சீவியாகிய ஸ்ரீ சாஸ்வதி யன்னையைத் தியானித்தேன். ஆனால் தியானத்தின் போதும் வசீகரியின் சித்திரம் என் சித்தத்தினின்று நீங்கினவாறில்லை. நமது அன்னையும் இவ்விஷயத்தில் எனக்கு அருள் செய்யவில்லை. நான் அத்தேவியை உருக்கமாகத் தியானிக்கும் சத்தியையுங்கூட எனது புதிய கிளர்ச்சி போர்த்துக் கொண்டது போலும். ஐயோ! வசீகரீ! வசீகரீ! வசீகரீ! ஏன் இப்படி என்னைப் பாதகனாக்குகின்றாய்! என் செய்வேன்! 'என் செய்

வேன்! கண்ணா! நான் என் செய்வேன்! எனக்கு ஒன்றுந் தோன்றவில்லையே.

கண்ணன்:— சற்றுப் பொறு அண்ணா! இன்னது செய்வதென்று சொல்லுகிறேன். ஆனால் ஒரு சந்தேகத்தை மாத்திரம் நிவர்த்திசெய். காமம் என்றால் என்ன? காதல் என்றால் என்ன? பக்தி என்றால் என்ன?

(தொடரும்.)

பத்திராதிபர்.

கடலும் கதிர் மதியும்.

வசந்தகால நிலவில் கடலைக் கண்டு செய்த
ஓர் புதிய வர்ணனை.

கடலே! கடலே! கண்மணி கடலே!
உடலுடனை கிதமுற உவந்திடு கடலே!
துய்யவள் ஜானகி துய்ய உளங்கவர்
மெய்யன் ராகவன் மெய்நிறக் கடலே!
நித்ய புகழொளி நிலவிடு நூரிசில்
சத்ய வானெனும் சற்குணத் தோன்றால்
சாவித்ரி எனும்பெயர் சார்ந்திடு காரிகை
ஆவியை அகற்றிடும் யமனை வென்றாள்
செஞ்சொற் கிள்ளையின் செவ்விதழ் நங்கையின்
நெஞ்சமும் நெடுங்கடல் நேத்திர முங்கொளும்
காதலின் ஆழங் கடுத்த ஆழமார்
நீதறு சீதளத் தெண்ணீர்க் கடலே!

அன்னைதன் மடியில் அன்பாய் அணைத்திடப்
புன்னகை பொலிவுறு பொற்பித முடனவள்
வலம்புரிச் சங்கின் வண்ணக் கழுத்தினை
அலங்கரித் திலங்கும் ஆபர ணத்தினை
ஆதர வாய்ச்செவ் வங்கையிற் பற்றிய
கோதறு கருவிழிக் குழந்தையை விளித்துப்
பாலா தூங்கெனப் பரிவுடன் பாடுந்
தாலாட் டுதலாந் தண்குரல் நிகர்த்தென்
அகத்தில் நிறைந்த ஆறாத் துயரையும்
அகற்றியவ் வகத்திற் களைதிளை அளித்து

ஒன்றிய கழிபே ருவகையும் உதவி
என்றும் இணையிலா ஏகவின் குரலில்
எண்ணிய இசைபல ஏய்ந்திடு யாழின்
பண்ணினைப் பழித்துப் பாடுங் கடலே!

உளத்தினைக் கொள்ளைகொள் உன்னருங்காதலி
இளந்தளிர் நங்கையை இந்நிலத் தொருவரும்
உணர்ந்திலர் எனநீ உணரினும் யானவ்
வணங்கினை அறிவேன் அறிவேன் அறிவேன்.
அன்னவள் எவளெனில் அறைகுவேன் நாணோல்,
தன்னிக ரில்லாத் தண்ணொளி பரப்பி
விண்ணிலே எழுமுன் விழைந்துனை அணையும்
வெண்ணிலா மதியென விளம்புறு விமலைதான்.
உன்கா தலிசீர் உரைத்திட உரைத்திட
என்பா லன்பினை ஏய்ந்திடு வாயெனக்
கருதியான் அவள்சீர் கழறுவேன் கனிந்து
மருவிய நங்கையை மறந்திடாக் கடலே!

அமிர்தவெண் ணகையும் அமிர்தத் தண்மையும்
அமிர்த இனிமையும் அணைந்தபே ரணங்கவள்.
உத்தம நங்கையர் ஒண்முக உவமையாய்
முத்தமிழ் வல்லோர் மொழிந்திடு மாண்பினள்.
ஏகபத் தினிநோன் பினனெனப் பேருற்
றேகபத் தினிநோன் பிணைநில நாட்டவே
தசமுக ராவணன் தசசிரந் துணித்த
தசரத பாலனும் தாய்முலை மறவாப்
பருவத் தவனகம் பரிந்தெழு காதலால்
மருவி விளையாட மங்கைவெண் மதியை
அன்னாய் எடுத்தெனக் களித்திடென் றழுதிட
நன்னிற வானில் நாணிநில் நங்கை.
விரிபூங் குழலார் வெற்பிகல் தோளராம்
பிரிவுறு காதலர் பிரியசத் துருவவள்.
நிசியில் நீல நெடும்படாம் நிகர்த்த

விசும்பிற் பதித்த விலையிலா மணிகளாங்
கணக்கரு மீன்களும் கருவ மொடுங்கி
வணங்கிக் கரந்திட வானிற் றிகழ்ந்து
வளந்தரு மதநீர் வனநடை மேவிய
இளமுகி லாகும் இளம்பிடி களுடன்
களையுறக் கண்டோர் களியுற ஓடும்
விளையாட் டதனில் விருப்புறு பேதை.

என்னே கடலே! இத்துணைத் தலைவியை
மன்னிய நினது மாண்பே மாண்பு!
உரைசெயற் கரிய ஒப்பிலா உயர்வினள்
வி[illegible]ங்கினை அணைந்தபின் விண்ணிற் செல்ல
க[illegible]யிலாக் காதலால் காதலி நோக்கியுன்
திரைகளை உயர்த்துந் திறலினைக் கண்டதால்,
அன்னவள் எய்திய ஆநந்த ஒளியால்
மின்னிய நினது மேனியைக் கண்டு
என்னகம் எய்திய இன்பமே இன்பம்!
என்னென் றியம்புவல் என்னென் றியம்புவல்!
ஆஹா! இந்த அற்புதக் காட்சியை
ஏகாந்த மேனும் என்னுயிர்த் தலைவியே!
கண்டியான் களித்தேன் களிப்பாய் நீயும்
எண்டிசை மாந்தர் எவருமே அளியா
இணையிலா இன்பம் இனிதெனக் களிக்குந்
துணைவியே! துயமொழி தூயமெல் லணங்கே!
பாராய் பாராய் பரிவோ டிக்கடல்
நேராய் எழுதலை நெஞ்சமும் நெகிழ்தலை.
அலைகளாம் புயல்கள் அலையுமோர் விதானம்
நிலத்தினை அணைந்து நிலவுதல் நோக்காய்.
வியனுல கணைந்தவவ் விசும்பினில் உலவும்
புயலெனும் அலைகளைப் பொற்புறக் கிழித்த
வெண்ணுறை மின்னலின் எண்ணரும் வரிசைகள்
கண்ணுழைந் தகத்தைக் கனித்தலைக் காணாய்.

கடலே! கடலே! காதலி வெண்மதி
யுடனீ யுற்ற உவகையைக் கண்டு
தனிமை எனுமென் தலைவி யுடன்யான்
இனிதள வளாவி இன்புற் றிருக்கவவ்
வஞ்சியைப் பிரியா வாழ்வுற்றிருக்க,
அஞ்சுதல் தோன்றுதல் துறந்திடு தூயவன்
எனக்கும் உனக்கும் எவர்க்கும் முதல்வன்
மனமும் வாக்கும் மன்னுதற் கரியவன்
அருளுக வென்றே அவனையான் போற்றினேன்
விருப்பொடவ் வனை நீ விமலனைப் போற்றுவாய்
உன்பா லன்புயான் உற்றிருப் பதுபோல்
என்பால் அன்புநீ இயைந்தனை யாயின்,
கடலே! கடலே! கண்மணி கடலே!
உடல்புள கிதமுற உவந்திடு கடலே!

கோகிலத் தொனி.

பண்டுட்டு மனிதர்கள்.

இப்பிருதிவியின்கண்ணுள்ள ஜீவராசிகளின் சரீரங்கள் யாவும் பஞ்சபூதங்களின் இயைபினால் ஆனவை. பஞ்சபூதங்களின் பங்கீடானது, பூகோளத்தின் அமைப்பு, சூரியனின் நிலை, சமுத்திரத்தின் அருகாமை, மழைவீழ்ச்சியி னளவு, முதலிய விஷயங்களைப் பொறுத்திருக்கிறது. இப்பூதங்களில், காற்றில், ஊதை; குறை முதலியன ஜீவ இம்சைக்கு ஏதுவா யிருக்கின்றன. நெருப்பின் குணத்தை ஆலோசித்தால், சூரிய வெப்பம் அதிகமானால் நிலம் பாலையாக மாறிவிடுகிறதைக் காண்கிறோம். வெப்பம் குறைந்தால் பாசிபடர்ந்ததும் பனியால் மூடப்பெற்றதுமான இமயநாடாகிறதையும் அறிகிறோம். தீயினின்றும் ஏற்படும் ஒளியானது மிகுந்தால், செடிகளுக்கு ஜீவாதாரம் பலப்படுகிறது. ஒளி குன்றினால் ஆதாரம் குறைகிறது. நீரின் வேலையைக் கவனிப்போம். நீர் மலிந்தால் நீர்வாழ்வன மலிகின்றன. நீர் சுருங்கினால் மற்றவை சுருங்குகின்றன. மற்றும் பூமியின் வளத்தினாலேயே ஜீவ

ராசிகளின் தொகை கூடுவதும் குறுகுவதும் என்பது சொல்லாமலே ஏற்படும். ஆகையால் உயிர்வாழ்வன எல்லாம் பூதங்களின் சேட்டைக் குட்பட்டன.

பூதங்களின் திட்டம் சில மூனாந்தரத்தைச் சார்ந்துள்ளனவென்றோம். அந்நிய மிதங்களில் பூகோளத்தின் அமைப்பே முதன்மையாகும். அவ்வமைப்பினலேயே சீதோஷ்ண ஸ்திதி, மரவினங்கள், விலங்கினங்கள் யாவும் நிர்ணயமாகின்றன.

நாட்டின் அமைப்பில் மலை, பீடபூமி, சமவெளி என்ற மூன்றையுமே பிரதானமாகக் கையாளுவார்கள். அம்மூன்றிலும் மலை சார்ந்த விடத்தில் மலைநெல்லும், தினையும் உணவாகவும், புலி சிங்கம், பன்றி, யானை முதலியன விலங்காகவும், தேனழித்தல், கிழங்ககழ்தல் கிளிகடிதல் தொழிலாகவு மாகின்றன வென்பர் இலக்கண வல்லோர். சமவெளிகளில், நெல் உணவாகவும், ஆடு மாடுகள் விலங்காகவும், உழுதல், பயிரிடல், களைபறித்தல், நெல்லரிதல், தொழிலாகவு மாகின்றன. பீட பூமிகளில், மலை இயற்கையும், சமவெளி இயற்கையும் கலந்துள்ளன.

சூரியன் தன்னிலையில், கோடையில் சமீபித்தும், மாரியில் சற்று விலகியும் இருப்பதால், பல மாறுதல்கள் உண்டாகின்றன. அவற்றை யாவரும் அறிவார்கள். சமுத்திர அருகாமையால் மித உஷ்ணஸ்திதி உண்டாகிறது. உள்நாடுகளில் கோடையில் அதி உஷ்ணமும், மாரியில் அதிசீதளமும் நீர்நிலை யின்மையால் விளைகின்றன. மழை வீழ்ச்சியி னளவைச் சார்ந்து புற்பூண்டு தானியாதிகளின் விளைவு ஏற்படுகிறது.

மேற்கூறிய காரிய காரணாதிகளை அனுசரித்தே மானிட வாழ்க்கை தொடருகிறது. இவற்றை விளக்கத் துருவத்தைச் சுற்றியுள்ள பனிநாடு, மிதசீதோஷ்ணப்பிரதேசம், முல்லை நிலம், பாலைவனம், பெருங்காடு முதலிய இடங்களில் மனிதர் வசிக்கும் வகையை விசாரித்து விஷயத்தை முடிப்போம்.

துருவநாடு பனியால் மூடப்பெற்றும் பாசியால் படரப்பெற்றும் உத்தர கடலையும் தக்ஷிண கடலையுந் தழுவி, பரந்து கிடக்கின்றது. நீண்ட மாரியும் குறுகின கோடையும் கொண்டு வெண்

கரடி, நீர்நாய், கலைமான், விலங்காக, வாமன ரூபிகளான எஸ்கிமோ என்பவர்கள் வாழப்பெற்று விளங்கும். எஸ்கிமோக்கள், உரோமம் நீக்கப்பெறாத மிருகச் சருமங்களைப் போர்த்து, மச்சங்கள், கலைமானின் பால், அழுகின மாமிசம், சருகுகள் முதலியவற்றைப் புசித்து, பனி வண்டியில் ஊர்ந்து, தேச தேசமாய்த் திரிந்து, ஓரிடத்தில் தாமதிக்கும்பொழுது கூடாரங்களில் வசித்துக் காலத்தைப் போக்குகின்றனர்.

மிதசீதோஷ்ணப் பிரதேசங்கள் மரங்கள் அடர்ந்துள்ளன. அங்கு வசிப்பவர்கள், மரச்சாமான்கள் தீக்குச்சி செய்தல், விறகு வெட்டுதல், படகு கப்பல் முதலியன கட்டுதல் போன்ற தொழில்களால் ஜீவிக்கிறார்கள். மரங்கள் அழியப்பெற்ற வெளிகளில், ஆகாரத்திற்குப் போதுமான தானிய வர்க்கங்கள் விளையப்பெறாமல் அந்நாட்டார் கைத்தொழில்களை அபிவிருத்தியாக்கிக்கொண்டு பலதேசங்களிலும் படர்ந்து வியாபாரஞ்செய்து ஊதியம் பெற்று பிழைக்கின்றனர்.

முல்லை வாசிகள், தழை மேயும் மறி, வெள்ளாடு, மாடு, ஒட்டகம், கழுதை, குதிரை முதலிய மிருகங்களை வளர்த்து அவற்றின் பால் மாமிசம் முதலியவற்றால் ஜீவிக்கிறார்கள். புல்லடர்ந்த காடுகளில் திரிந்து, கான்யாறுகளோரங் கூடாரம் அடித்து, கோடைகாலங்களில் நீர்த்துறையை நோக்கி வடக்காகவும், மாரிகாலங்களில் தெற்காகவும் குடியேறுகிறார்கள். குதிரைச் சவாரியில் தேர்ந்தவர்கள். கூட்டங் கூட்டமாக அன்னியோன்னியமாய் வாழும் இயல்புடையவர்கள்.

பாலைவனங்கள் அதியுஷ்ணத்தாலும், மழையின்மையாலும் உண்டாகின்றன. மணற் சமுத்திரமென்னலாம். பகலில் சூடு பொறுக்காது; இரவில் குளிர் தாங்காது. மேகக்கூட்டம் ஒருபொழுதும் கிடையாது; கானல் காணப்படும். பாலையை ஒட்டகமொன்றாலேயே கடக்கமுடியும். பாலைவனத்திடையிற் செழிப்பான பலவிடங்கள் உண்டு. வர்த்தகர்கள் கூட்டமாகப் பிரயாணமாவார்கள். பேரீச்சம்பழம் உணவாகிறது. பாலைவாசிகள் வழிபறித்து உண்ணுவார்கள்.

பெருங்காடுகள் அதி உஷ்ணத்தாலும் அதிவிருஷ்டியாலும் மரங்கள், அடர்ந்து கொடிகள் படர்ந்து புதர்கள் நிறைந்து பாம்பினங்கள் பக்ஷி ஜாலங்கள், குரங்கு வர்க்கங்கள் நிரம்பப்பெற்று, மானிட வாழ்க்கைக்குப் பயனற்று விளங்குகின்றன. கானஞ் செய்து காட்டை அழித்தால் மனிதர்கள் விவசாயஞ்செய்து பிழைக்கக்கூடிய தன்மை வாய்கிறது.

ஆகவே நாட்டமைப்பு, சீதோஷ்ண ஸ்திதி, விளைபொருள்கள் இவற்றின் ஆட்சிக்கு உட்பட்டு இயலும் தொழிலைப் புரிந்து உழவரென்றும், குறவரென்றும், ஆயரென்றும், பற்பல வகையால் பண்ணாட்டு மனிதர்கள் பயின்றுவருகின்றனர். சுபமஸ்து. ஈசன் திருவடிகளே சரணம்.

ரா. சே. சுப்ரமண்ய ஐயர். எம். ஏ. எல். டி.

பாம்பின் சாபம்.

111-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி.

சங்கரனுக்கும் பங்கஜாக்ஷிக்கும் குறித்த கல்யாண தினத்திற்கு இரு பது நாட்களுக்குமுன் ஒரு தினத்தன்று சங்கரன் சொக்கலிங்க தாசரின் மாளிகையினின்றும் தனது இல்லத்திற்குத் திரும்புகையில் தனது மாடத்தில், உயர்ந்த சோபாவில் மாமனாகிய சொக்கலிங்க தாசருக்கு வெகுமதியாக வாங்கி வைத்திருந்த உடுப்புகளை அணிந்து ஒருவன் துயில்வதைக்கண்டான். தனது காரியஸ்தர்களில் ஒருவன் குடிமயக்கில் அவ்விதம் செய்தானென்று வெகுண்டு நோக்க, தனக்குப் பரதேசவாசம் கிட்டச்செய்த கிருஷ்ணதாசனைக் கண்டான். காணவும் அரக்கரைக் கண்ட தவசிகள்போலக் கலங்கி அத்தீயோனால் யாது சம்பவிக்குமோ என்று கிலேச மடைந்தான்.

சங்கரன் சமீபிக்கவும், கிருஷ்ணதாசன் கண்ணைத் திறந்து பாய்ந்தோடி அவனைப் பற்றிக்கொண்டான். அண்ணாவென்றும், அப்பாவென்றும் ஆப்தாவென்றும், பிதற்றிப் பின்னடங்கி, "அண்ணா! உங்கள் மதியைக் கேட்காமலன்றோ பல துக்கங்களுக்கும் ஆளானேன். இனி உங்கள் பணிவிடையாளாக என்னை ஆட்கொள்ளவேண்டும். அனாதையாகத் தள்ளிவிடலாகாது" என்று விம்மினான். அதற்குச் சங்கரன் "உனக்கென்ன குறைவு! என்னைப்போல ஆயிர மக்களையும் காப்பாற்றலாமே! இங்கு இரண்டொரு தினங்கள் தங்கிப் பிறகு ஊருக்குச் சென்று இனிது வாழலாம். மற்றும் இவ்வகையென்பேசவேண்டும்!" என்றான். கிருஷ்ணன் இதைக்காதிற்போட்டுக்

கொள்ளாமல் சங்கரனைத் தவிர தனக்கு வேறுகதியில்லை யென்று சாதித்து அவ்விடமே அமர்ந்துவிட்டான்.

* * *

இத்தீக்குணன் வந்த மறுதினமே காதல ரிருவருக்கும் அற்ப விஷயத்தில் வேற்றுமை உண்டாகி சச்சரவு பலக்கும் போலாயிற்று. அன்று தொட்டு நாடோறும் ஆயிரம் வழிகளில் தீங்குகள் விளைந்தன.

இவ்வகை நாட்களில், ஓரிரவில் சங்கரன் தூக்கங்கொள்ளாமல் தன்னறைச்சாளரத்தின்வழியே கிருஷ்ணதாசன் உறையும் வீட்டை நோக்கினான். பலகணிகள் திறக்கப்பட்டிருந்தன; பல தீபங்கள் உள்ளே எரிந்தன. கிருஷ்ணதாசன் சுற்றிச்சுற்றித் துடித்துக்கொண்டிருந்தான். அதைக்கண்டு ஆச்சரியமுற்று மெதுவாகக் கீழே யிறங்கி அவ்வீட்டை அணுகி விஷயங்களைக் கவனித்தான். கண்கள் செக்கச் சிவந்த சாயம்போல் சிவந்து வெருள, தேகம் உணர்வு இழந்து தள்ளாட, கிருஷ்ணதாசன், தனது எதிரில் படமெடுத்து ஆடிய ஓர் பெரும்பாம்போடு உளறிக்கொண்டிருப்பதைக் கண்டான். சங்கரன் நெருங்கவும், அதை மோப்பத்தினு லறிந்த மாசுணப் பாம்பு அவன் நின்ற திசையை நோக்கிப் படத்தால் அடித்தது. உடனே கிருஷ்ணதாசன் வெளியே நோக்க, சங்கரனைக்கண்டு "நீ என் ஒற்றாடுகிறாய்? சீக்கிரம் ஓடிவிடு. இல்லாவிடில் இறப்பது திண்ணம்! என்று கடுமையாக மொழிந்தான். அவனது விகார உருவத்தையும் தொனியையுங் கண்டு அச்சமயம் அவனை அண்டலாகாதென்று விரைவில் திரும்பிவிட்டான் சங்கரதாசன்.

* * * *

மறுபடியும் ஓரிரவு 8-மணிக்கு, சங்கரன் தனக்கு நிகழும் இடையூறுகளை எண்ணித் தளர்ந்திருக்குந் தருணத்தில் அவனைக் காணச் சொக்கலிங்கதாசர் வந்தார். வழக்கம்போல் பரிவுடன் பேசாமல், சங்கரனை நோக்கி "இனி நீர் என் முகத்தில் விழிக்கலாகாது. சிவகிரியில் ஒரு மனைவி இருக்கிறாள் என்பதை எனக்குஅறிவிக்காமல் எனது மகளைக் கவரக்கருதினீரே. உமக்கும் நமக்கும் சம்பந்தம் இத்துடன் அற்றுவிட்டது." என்று கூற சங்கரன் "விசாரித்துச்செய்யுங்கள். புறப்படுங்கள் சிவகிரிக்கு: ஆத்திரப்படாதீர்கள்." என்று வற்புறுத்தியுங் கேளாமல் கையைத் திமிறிக்கொண்டு தாவிச் சென்றுவிட்டார். சங்கரன் பின்தொடர்ந்து ஓடினான். வாசல் காப்போன் உட்செல்லலாகாதென்று மறித்தான். அவனைச் சங்கரன் தாக்கினான். பல சேவகர்கள் சங்கரனைக் கட்டி அவனது பங்களா முற்றத்தில் கொண்டு ஓச்சிவிட்டார்கள்.

* * * *

சங்கரன் எழுந்து உட்சென்றான். முன்னறையில் பெரியதோர் மரப்பெட்டி வைக்கப்பட்டிருந்தது. கவனிக்கையில் அதைச்சுற்றி பூர்ந்தட்

பாம்பு பதுங்கியிருந்தது. தியங்கி அதையே உற்றுநோக்கினான். தலையைத் தூக்கி அசைத்தது. மெதுவாய் அவனை அணுகிற்று. கால்களை வளைத்து நெருக்கிற்று. சங்கரன் கீழே சாய்ந்தான். கழுத்தைக் கவிந்துகொண்டது. மாசுணத்தின் சருமம் படவும் சங்கரன் உணர்ச்சி மாறிவிட்டது. துக்கங்களை மறந்தான். ஆனந்தக்கடலில் மூழ்கினான். எழுந்தான்; கொடுகொட்டி, அல்லியம், சடையம் கழங்கு என்ற நிருத்த வகைகளினால் ஆடினான். முடிவில் மூர்ச்சித்துக் கீழே சாய்ந்தான்.

* * * *

பொழுது விடிந்தது. உஷ்ணம் ஏற ஏற சங்கரன் மேனி வெளுத்தது. பலங் குன்றியது. உருவம் குறுகிற்று கலிபிடித்தவன் போலானான்.

* * * *

அன்றே கிருஷ்ணதாசனுக்கும் பங்கஜாக்ஷிக்கும் கைப்பற்றல் என்று கேள்வியுற்று நின்ற கோலத்துடன் சங்கரன் ஆண்டுச் சென்றான். தம்பதிகளைக் கண்டுநகைத்தான். தாசரைப் பழித்தான் வேலையாட்களைத்திமிறித்தள்ளித் திரும்பினான். இடுகாடு பாலை, காம்பு முதலிய நிலப்பிரதேசங்களில் திரிந்தான். அன்றிரவு சீக்கிரம் மரணம் கிட்டுமென்று கனாக்கண்டான். தனது சரித்திரத்தை எழுதி முடித்தான். அதைப் பிரசுரஞ் செய்யும்பொருட்டு இந்தியாவிற்குப் புறப்படலானான்.

* * * *

நான் கதையை முடிக்கவும் வாசற்கதவை ஒருவன் தட்டி. "ராமதாசருக்குத் தந்தி என்று கூவினான். மணியைக் கவனித்தேன். இரண்டாயிற்று. வேலையாள் தந்தியைக் கொணர்ந்து கொடுத்தான். சிங்கப்பூரினின்றும்வந்திருந்தது "சங்கரதாசர் உம்மைத் தேடி ஓடிவிட்டார். சித்தச் சுவாதீனமில்லை. காவல் செய்யவும். கிருஷ்ணதாசன் சொக்கலிங்க தாசரைக் கொன்றுவிட்டு ஆஸ்திகளுடன் சீனாவுக்கு ஓடிவிட்டான். பங்கஜாக்ஷி அனாதை. தாசருடன் புறப்பட்டு வரவும். இப்படிக்கு, சங்கரதாசரின் கணக்கப்பிள்ளை, இதற்குள் மற்றொருவன் கதவைத் தட்டினான். அவன் முஜாபரி பங்களா காவற்காரன். யாரோ ஒருவர் என்பெயரைச்சொல்லிவிட்டுத்திடீரென்று பங்களா முற்றத்தில் விழுந்தாரென்றும் போய்ப் பார்க்கையில் இறந்து கிடந்தாரென்றும் அறிவித்தான். பங்களாவிற்குச் சென்றேன். சங்கரதாசன் மாண்டுகிடந்தான். அவனைச்சுற்றிக்கொண்டு ஒரு பெரும்பாம்பு செத்துக் கிடந்தது. சவக்கிரியைகளுக்காக முனிசிபாலிடிக்கு அறிவித்துவிட்டு வீடு வந்துசேர்ந்தேன். சங்கர தாசரின் மரணத்தை அவர் கணக்குப்பிள்ளைக்குத் தந்திமூலமாக அறிவித்தேன். சிறிது நாட்களில் பங்கஜாக்ஷி அம்மாள் ஸ்திரீகள் சமத்துவ சுதந்தரத்திற்கு உழைக்க உத்தேசித்து கல்கத்தா சென்றுவிட்டாரென்று கேள்விப்பட்டேன்.

எனது நண்பன் சரித்திரத்தைத் தூத்துக்குடியில் பிரசுரமாகும் ஓர் சிறந்த மாதப் பத்திரிகையில் பிரசுரஞ்செய்ய ஏற்பாடுசெய்துவிட்டு முன்போலப் பொதுநல விஷயமாக உழைக்கலானேன். சுபம் சுபம்.

மங்களாகரன்.

இதைப் படிப்பவர்கள், பாம்பின் தோல் சங்கரனைத் தீண்டவும் அவன் மாறுதலடைந்ததற்குக் காரணத்தை ஆலோசித்துப் பத்திராதிபருக்குக்கடிதம் மூலமாக அறிவிக்கலாம். உண்மையானகாரணத்தை அடுத்த மலரில் பிரசுரிப்போம்.

(தொடரும்.)

மங்களாகரன்

கண்ணம்மாள் கதை.

88-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி.

இந்தக் கதையின் ஆரம்பத்தில் சுப்பிரமணியன் என்று ஒரு பெயர் சொன்னேனே, ஞாபகமிருக்கிறதா? ஞாபகமிருந்தால் அந்தச் சுப்பிரமணியன் ஜானகியின் கணவன் என்பதும் உங்களுக்குத் தெரியுமே. அவன் பி.எ. பரீட்சையில் தேறினவன். ஆனால் அவ்வூரில் தபாலாபீசில் அவனுக்கு முப்பது ரூபாய் சம்பளம். அவன் மத ஆராய்ச்சியில் விசேஷ ஆர்வங் கொண்டவன். தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் மத சம்பந்தமான புத்தகங்களும் பத்திரிகைகளும் வாங்க மாதம் நாலைந்து ரூபாய் செலவுசெய்வான். அச் செலவு அவன் வருமானத்திற்குத்தகாத, அனாவசியச்செலவு என்றுஜானகி அடிக்கடி அவனோடு சண்டையிடுவது சம்பிரதாயம். அவன் சேகரித்து வைத்திருந்த அநேக புத்தகங்களை ஒவ்வொன்றாகக் கொணர்ந்து கண்ணம்மாளுக்கு ஜானகி கொடுப்பாள். கண்ணம்மாள் கூடலூரில் இருந்த காலத்தில் மத ஆராய்ச்சி சம்பந்தமான பல சந்தேகங்கள் அவளுக்கிருந்தன. ஜானகி வீட்டுப் புத்தகங்களை அவள் வாசித்து, அவள் அறிவு விசாலிக்க. முற்கூறிய அவள் சந்தேகங்களெல்லாம் தீர்ந்து ஒரு தெளிந்த போதமடைந்தனள். முக்கியமாய் ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண பரமஹம்ஸ சுவாமிகள் உபதேசங்கள், பகவத்கீதை ஆகிய இரண்டு நூற்கள் அவள் விசேஷ பிரியத்தையும் விநயத்தையும் கவர்ந்தன. தான் முன்பு ஒருபோதுங் கண்டிராத ஒரு தெளிவை, ஒரு விளக்கத்தை, ஒரு திருப்தியை இவ்விரண்டு நூற்களிலும் அடைந்தாள்.

இவ்வாறு ஜானகி வீட்டிலுள்ள அரியபுத்தகங்கள் முதலியவற்றால்கண்ணம்மாள் அறிவும் ஆராய்ச்சியும் அபிவிர்த்தியுற்று வளரவளர அவளுக்கு தீர்க்கமானஞானமும்உறுதியும்உண்டாயின. “அகண்டாகாரமான, ஆதியந்த

மற்றதான, சர்வ சக்தி சார்ந்ததான, ஓர் அற்புத மூலம் சகலவற்றிற்கும் தலைமையாகி ஆட்சி புரிகின்றமை சத்தியம். அச்சத்திய ஆதி மூலமே கடவுள். யாவும் அக்கடவுளின் விளையாட்டுப்பொருள்கள். கோடானுகோடி நிகழ்ச்சிகளெல்லாம் அவரது விளையாட்டு. அவரது அகண்டமான, அருள்மயமான, மெய்யான தன்மை மனத்திற்கு எட்டுவது எவ்வளவு அரிதோ, அதேமாதிரி அரிதே அவர் விளையாட்டுகளின் சரியான காரணத்தை அறிவது. அத்தகைய அற்புத மூலம் ஆகிற கடவுளை நான் அதி சோபிதமான வெகு கம்பீரமான என் இஷ்ட தேவதை யுருவாகக் கொண்டு அத்தேவதையை நான் பக்தி செய்கின்றேன். கூடிய வரையில் சந்ததமும் என் இஷ்ட தேவதையாகிய கடவுளை உள்ளத்தில் தியானித்துக் கொண்டிருந்து கூடியவரை வேறுவித பற்றுக்களையெல்லாம் உள்ளத்திற் றுறந்து, கூடியவரையில் பயனிலாவது விஷயத்திலாவது பற்றற்றுச் சற்கருமங்களைப் புரிந்துகொண்டிருப்பதே என் கடமை. அதுதான் எனக்குப் பிரியமாகும்'' என்ற உணர்ச்சி அவள் உள்ளத்தில் உறுதியாக நின்றது.

கண்ணம்மாளது கூடலூர் வாழ்க்கையில் அவள் படும் கஷ்டங்களினால் அவள் சற்றும் மனத்தளர்ச்சி யுறுவதில்லை. அவளுக் கிருந்தது ஒரே சஞ்சலமே. அதுவும் பொதுநலத்தைச் சார்ந்தது. அதாவது:—தமிழ் நாட்டில் பெண்கள் நிலைமை இழிந்ததாகவும் அவசியம் சீர்திருத்த வேண்டியதாயு மிருக்கிறது; ஆனால் இவ்விஷயம் சரியானபடி ஜனங்கள் உணர்ச்சியில் உறைக்கவில்லை; ஆகையால் திருத்தத்திற்குப் போதிய அவாவுமில்லை, முயற்சியுமில்லை; இந்த அவாவையும் முயற்சியையும் பரவச்செய்து வளர்ப்பதாகிய சற்கருமத்தைத் தன்னால் இயன்றவரையில் புரிவது தனது கடமையாகும்; என்ற சிந்தனை சதா அவளது மனத்தை உறுத்திக்கொண்டேயிருந்தது. ஆனால் அவள் கணவனோடு வாழும் வாழ்க்கையில் பெண்கள் பெருமைக்காக அவளால் என்ன செய்யமுடியும்? ஒன்றும் முடியவில்லை. அது ஒன்றுதான் அவள் மனத்திலிருந்த சஞ்சலம். மற்றையவாறு அவள் யாதொருவித பற்றுமற்றிருந்தாள். ஆகையால் அவள் இல்லறத்திலிருந்த போதிலும் அவள் ஒரு துறவிப்பெண் என்றே சொல்லலாம். ஆனால் அவள் மனத்தை உறுத்திய சஞ்சலத்தையும் விட்டொழித்து, மனோலயம் முற்றையும் தன் இஷ்ட தேவதைக்கு அர்ப்பணஞ்செய்து சர்வ சாந்தமாய் இருந்தா லென்ன! ஐயோ! அவளால் அப்படி யிருக்கக் கூடவில்லை. தமிழ்ப் பெண்களைப் பற்றியும், அவர்கள் நிலைமை, செய்யவேண்டிய திருத்தங்கள் முதலியவற்றைப்பற்றியும் சிந்தனைகள் அவள் சித்தத்தில் நிலைத்துச் சுழன்று கொண்டே யிருந்தன. அவைகளைப் பிரஸ்டப்படுத்த அவளால் முடியவில்லை. "தெய்வ விருப்பத்தால் அவைகள் அவ்வளவு ஆர்வத்துடன் தன்னிடம் தங்கியுள்ளன என்றும் அவள் நினைத்தாள்.

இவ்வாறு கண்ணம்மாள் தனது ஒரே சஞ்சலத்தினால் நாளுக்குநாள் வாட்டமுற்றனள். அவளுக்கு எற்பட்ட இல்லற வாழ்க்கையில் அவளால் பெண் நல முயற்சி ஒன்றும் புரியக்கூடவில்லை யென்றேனும். அப்படிச் சிலகாலம் சென்றது. பின்னர் பெண்கள் பெருமை யடையும் நிமித்தமாய்த் தன் சித்தத்தில் நிறைந்துள்ள விஷயங்களைத் தமிழ்ப் பத்திரிகைகளுக்கு எழுதுவதாகத் துணிந்து தீர்மானித்துவிட்டாள். அப்படியே முதலில் கட்டுரை ஒன்று எழுதினாள். தன் மித்திரி எதிர் வீட்டு ஜானகியை அழைத்து அதனை அவளுக்குக் காண்பித்து, அதை அவளே ஒரு நல்ல பத்திரிகைக்கு அவள் பெயரால் பிரசுரிக்கும்படி செய்ய வேண்டினாள். தான் எழுதாத விஷயத்தைத் தன் பெயரால் பிரசுரத்திற்கு அனுப்ப ஜானகி முதலில் சம்மதிக்கவில்லை. ஆனால் கண்ணம்மாள் என்னென்னவோ எடுத்துச்சொல்லி ஜானகியின் மனத்தை மாற்றி அவளைச் சம்மதிக்கச்செய்துவிட்டாள். அவளும் தன் கணவன் அநுமதியும் பெற்று அதனைப் பிரசுரத்திற் கனுப்பிவிட்டாள். இதுமுதல் தொடர்ச்சியாகப் பல பல விஷயங்கள் "ஜானகி" என்றகையொப்பமுடன்பத்திரிகைகளில்காணப்பட்டு பத்திரிகை வாசிப்போர் விசேஷ கவனத்தைக் கவர்ந்தன.

அத்தியாயம் 4.

ஜானகியின் கையொப்பத்துடன் கட்டுரைகள் எழுதத் தொடங்கிச் சில மாதங்களாயின. ஒருநாள் மாலை சுமார் 3-மணிக்கு ஜானகி கண்ணம்மாள் வீட்டுக்கு வந்தாள். அப்பொழுது கண்ணம்மாள் புத்தகத்தை மிகக் கருத்தாக வாசித்துக்கொண்டிருந்தாள். "கற்பூரவல்லி பெண்ணுக்கு என்னவோ ஜ்வரமாம். போய்ப் பார்த்து வரலாம் வா" என்று அழைத்தாள் ஜானகி. "கொஞ்சம் பொறு. இதோ வந்துவிட்டேன்" என்று கண்ணம்மாள் புத்தகத்தைப் பார்த்துக்கொண்டே யிருந்தாள். அதைச் சட்டென அவள் கையினின்றும் பிடுங்கி மூடி "வா கண்ணம்மா போகலாம். நீ வராவிட்டால் உன் ரகசியத்தைச் சொல்லிவிடுவேன்" என்று சிரித்தாள்ஜானகி. வேறொரு பெண் கையிலிருந்து அவள் அப்படிப் புத்தகத்தைப் பிடுங்கியிருந்தால் அப்பெண் பெருங்கோப மடைந்திருப்பாள். கண்ணம்மாள் பொறுமை பூண்டவள். அவள் மனத்தில் எழுந்த ஆத்திரத்தைஅந்தக்ஷணமே அடக்கிவிட்டாள். "இல்லை ஜானகி! நான் படித்துக்கொண்டிருந்த அத்தியாயத்தை மாத்திரம் முடித்துவிட்டு வருகிறேன். கொஞ்சம் பொறு" என்றாள். "நீ படித்துக்கொண்டிருக்கும் பொழுது நான் இஞ்சி தின்ற குரங்குபோல் இங்கே சும்மா உட்கார்ந்திருக்கவா! அப்படியானால் நீ அப்புறம் வா. நான் போகிறேன்" என்று ஜானகி எழுந்து சென்றாள். கண்ணம்மாள் மீண்டும் புத்தகத்தை விரித்தாள். நாலைந்து வரி வாசித்தாள். ஜானகியை

அனுப்பிவிட்டதைப்பற்றி நினைந்தாள். அவள் மனம் இளகி வருந்திற்று. தான் அவள்பால் அலட்சியமாயிருந்ததாகக் கருதினாள். ஆகையால் புத்தகத்தை மூடிவிட்டு உடனே தெருவிற் கோடினாள். "ஜானகி! ஜானகி! ஜானகி!" என்று கூவினாள். ஜானகியும் திரும்பி வந்தாள். பின்பு இருவருமாகப் புறப்பட்டார்கள்.

கற்பூரவல்லியம்மாள் வீடு. அங்கே கூடத்தில், கற்பூரவல்லியம்மாள், அவள் பெண் காமாட்சி, காலேஜ் உபாத்தியாயர் மனைவி ஜயலக்ஷ்மி, ஒரு ஜவுளி வியாபாரி மனைவி நீலாம்பாள் ஆகிய நால்வர் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். அச்சமயம் ஜானகியும் கண்ணம்மாளும் வந்தார்கள். "வாருங்கள் வாருங்கள்" என்று காமாட்சியைத் தவிர மூன்று பெண்களும் உபசரித்தார்கள். வந்தவர்களும் பாயின்மீது உட்கார்ந்தார்கள்.

ஜானகி:—காமாக்ஷிக்கு இப்பொழுது சௌக்கியந்தானே.

கற்பூரவல்லி:—இப்போதுதான் காமாக்ஷி சௌக்கியத்தை விசாரிக்க வந்தீர்களோ! உங்கள் புண்ணியத்தில் இரண்டு நாளாய் ஜ்வரம் வரவில்லை.

ஜானகி:—ஐயோ! எனக்குச் சமாசாரமே தெரியாதம்மா. இன்று காலையிலேதான் ராஜம் சொன்னாள். சரி—எப்படியாவது சௌக்கியமாகத்தானே இருக்கவேண்டும். அதைக் கேட்க எனக்குச் சந்தோஷம்.

கண்ணம்மாள்:—எனக்குக்கூட, ஜானகி கொஞ்சநேரத்திற்கு முன்பு என்னை இங்கே அழைத்து வருவதற்காக எங்கள் வீட்டுக்கு வந்த பிறகுதான் தெரியும்.

நீலாம்பாள்:—இப்போது ஊரெல்லாம் ஒரு காய்ச்சல் உலாவுகிறது. எங்கள் மாமிக்குக்கூட தேகம் குளிருகிறது என்று சொன்னார்கள்.

ஜயலக்ஷ்மி:—ஊர்ப் பெண்கள் செய்கிற அக்கிரமங்களைத் தர்மதேவதையால் சகிக்க முடியவில்லை. என்ன செய்வாள்! காய்ச்சல் வாந்திபேதி வைசூரி ஆகிய எல்லா தரித்திரங்களையும் அனுப்பி ஜனங்களைத் தண்டிக்கிறாள்.

கண்ணம்மாள்:— என்ன அக்கிரமமம்மா பெண்களிடம் பெருத்துவிட்டது?

ஜயலக்ஷ்மி:— என்ன அக்கிரமமா! என்ன அக்கிரமந்தான் நடக்கவில்லை! நீங்களே சொல்லுங்கள்.

ஜானகி:—நடக்கிறதில் நாலைந்தை நீங்களே சொல்லுங்களேன். என்னைக் கேட்டால் புருஷர்கள் செய்கிற அக்கிரமங்களில் நூற்றிலொரு பங்குகூடப் பெண்களிடம் இல்லையென்று சொல்லுவேன்.

நீலாம்பாள்:—அதென்ன அப்படிச் சொல்லுகிறீர்கள் ஜானகி யம்மா! நான் அதை ஒப்புக்கொள்ளமாட்டேன்.

கற்பூரவல்லி:—அட, புருஷர்களை ஏன் இடையில் இழுக்கிறீர்கள்! நாமெல்லோரும் பெண்கள். நாம் பெண்களைப்பற்றி மாத்திரம் பேசுவோம். முதலில் இந்தப் பேச்சை எடுத்தவர்கள் உபாத்தியாயர் வீட்டம்மாள்தான். ஆகையால் (ஜெயலக்ஷ்மியை நோக்கி) ஜானகியம்மாள் சொன்னபடி நீங்கள் தான் நாலைந்து அக்கிரமங்களை அடுக்கடுக்காகச் சொல்லுங்கள்.

ஜயலக்ஷ்மி:—உங்களுக்கெல்லாம் தெரியாதா! என்னைக் கேட்கிறீர்களே. சரி—நீங்கள் கேட்பதற்காகச் சொல்லுகிறேன். மூன்றும் வருஷம் இந்த ஊரில் ஒரு கொலை நடந்ததே; ஒரு பெண்ணின் ஒழுக்கப்பிசகு தானே அதற்குக்காரணம். அது தான்போயிற்று. அல்லாமலும் பெண்களுக்கு வரவர அச்சம் மடம் நாணம் என்ற குணங்களே இல்லாமற் போகிறது. கொஞ்சங்கூட லஜ்ஜை யில்லாமல் சாரட்டு வண்டியில் தங்கள் புருஷர்களோடு சரிசமானமாக உட்கார்ந்து கொண்டு போகிறார்கள். மஞ்சள் பூசுவதை மறந்தே விட்டார்கள். பொட்டு இட்டுக்கொள்வதுகூட அழகல்ல என்று சிலர் நினைக்கிறார்கள். இன்னும் கொஞ்ச நாளில் சுமங்கலிகள் எல்லோரும் வெற்று நெற்றியோடும் அமங்கலிகள் எல்லோரும் குங்குமப் பொட்டோடும் துலங்குவார்கள் போலும். புருஷர்கள்தான் தங்கள் தலைமயிரைக் கண்டகண்டபடி கத்தரித்துக் கண்டகண்டபடி சுருட்டிச் சீவிக் கொள்ளுகிறார்க ளென்றால், பெண்கள் தங்கள் கூந்தலை ஒழுங்காக மூக்குக்கு நேராக அழகாகச் சரியான உச்சி வகிர்ந்து சீவி ஜடை அல்லது கொண்டை யிட்டுக்கொள்வதை விட்டு, குறுக்கு குறுக்காகவும் கோணல் கோணலாகவும் என்னென்னவோ மாதிரி, கூந்தலை வகிர்ந்து சீவி என்னென்னவோ மாதிரி முறுக்கித்திருக்கிப் பின்னலிட்டுக் கம்பளி நூல்களையும் மற்றும் என்னவோ தரித்திரங்களையும் ஒட்டிக்கொள்ளுகிறார்கள்.

இருசப்ப செட்டி வீதியில் ஒரு பெண் நெற்றிக்குமேல் கொஞ்சம் க்ஷவரமே செய்துகொண்டு, முன் பக்கத்துக் கூந்தலையும் கொஞ்சம் கத்தரித்து என்னென்னவோ மாதிரி சீவி அவலக்ஷணமாகப் பின்னல் போட்டிருக்கிறாளாம். உடைகளைப் பற்றியோ, கேட்கவேண்டியதே யில்லை. ஜாக்கெட் சர்வ சாதாரணமாய்விட்டது. ரவிக்கை சட்டைக் கையாகவே ஆய்விட்டது. துரைசானிகள் ஆவதென்றால் முழுத்துரைசானிகள் ஆகவேண்டும். அவர்களைப்போல் கவுன் போட்டுக்கொள்ளுகிறது தானே! ஜாக்கெட்டென்ன! சட்டைக்கை ரவிக்கை என்ன! அதற்குமேல் புடவை அல்லது தாவணி என்ன! இன்னும் இந்த ஊரில் சில பெண்கள் பட்டணத்திலுள்ள சில பெண்களைப்போல் காலுக்கு மேல்ஜோடு பூட்ஸ்

போட ஆழ்ந்து யோசித்துக்கொண்டிருக்கிறார்களாம். இன்னும் சொல்லிக்கொண்டே போனால் இந்தக்கதை எண்ணிமுடியாது, ஏட்டில் அடங்காது.

கற்பூரவல்லி:—அட போங்களம்மா! நீங்கள் என்ன பெரிய கர்நாடகக்காரியா யிருக்கிறீர்கள்! பெரிய காலேஜ் உபாத்தியாயருக்கு வாழ்க்கைப்பட்ட நீங்கள் இப்படிப் பேசுவது ஆச்சரியமா யிருக்கிறது. நாளுக்குநாள் நாகரீகம் விர்த்தியானால் அதுவும் ஒரு அக்கிரம மாகுமா! சாரட்டு வண்டியில் போனால் என்ன! யாரோடு போகிறாள்! அவள் புருஷனோடுதானே? பெண்கள், ரெயிலில் அந்நிய புருஷர்களுக்கு எதிரிலும் பக்கத்திலும் உட்கார்ந்தும், சில வேளைகளில் அவர்களை இடித்துக்கொண்டு நடந்தும் போகிறார்களே. அப்படி யிருக்க, கொண்ட கோமானோடு சமானமாய்ச் சாரட்டு வண்டியில் உட்கார்ந்து போவதில் என்ன பாதகம்! கூந்தலை அலங்கரிப்பதிலும், உடை உடுத்துவதிலும் புதிது புதிதாக, நல்ல நாகரீகமாக, நடந்து கொண்டால் அதுகூட ஒரு குற்றமாகுமா? என் மகள் காமாட்சிக்குக்கூடத் தான் எத்தனையோ ஜாக்கெட்டுகள் தைத்து வைத்திருக்கிறேன். எனக்குக் கர்நாடக மாதிரி உடுப்பதும் அலங்கரிப்பதும் பிடிக்கவே யில்லை. என் ரவிக்கைக்கைகூட முழங்கைக்குக் கீழே இறங்கியிருக்கிறது. நீலாம்பாளம்மாள் கையையும் பாருங்கள். ஜானகியம்மாள் கையையும் பாருங்கள். நீங்கள் பேசுவதைப் பார்த்தால் நாங்கள் எல்லோரும் அக்கிரமக்காரிகள்போலும்.

ஜெயலக்ஷ்மி:—இல்லை யில்லை யம்மா, நீங்கள் கோபித்துக்கொள்ளாதேயுங்கள். என்னவோ ஊரில் நடப்பதையும் என் புத்தியில் பட்டதையும் சொன்னேன்.

நீலாம்பாள்:—"குஞ்சி யழகுங் கொடுந்தானைக் கோட்டழகும் மஞ்சளழகும் அழகல்ல, நெஞ்சத்து நல்லம்யாம் என்னும் நடுவு நிலைமையால் கல்வி யழகே யழகு" என்ற பெரியோர் வாக்குப்படி, பெண்களுக்கு நெஞ்சச் சுத்தமும் கல்வியுந்தான் வேண்டும். சுமங்கலிகளுக்கு ஆவசிகமான மஞ்சள் அழகும் அழகல்ல என்று சொல்லிவிட்டபடியினாலே, மற்ற நாகரிக உடை பாவனைகளெல்லாம் உண்மையாகப் பெண்களுக்கு அழகு செய்கின்றனவல்ல. முக்கியமாக வேண்டியது கல்வியும் ஒழுக்கமும். இவைகளை அலட்சியம் செய்து, நாகரீக நடை, உடை, பாவனை, ஆகிய இவைகளிலேயே நமது பெண்கள் தலைகீழாக முழுகிப்போய்விடுகிறார்கள். ஆகையால் ஜயலக்ஷ்மியம்மாள் சொன்னதையும் முழுவதும் புறக்கணிக்கக் கூடாது.

ஜானகி:—கூந்தலை அப்படிப் பின்னிக்கொள்ளட்டும், இப்படிப் பின்னிக்கொள்ளட்டும், ஜாக்கெட் போட்டுக் கொள்ளட்டும், குல்லா போட்டுக் கொள்ளட்டும், எப்படியேனும் உடுத்தித் தொலைந்து போகட்டும். ஆனால் கர்வம் இருக்கிறதே! கானு, இர்ரன்னு, வானு, இம்மன்னு, என்ற அந்த நாலெழுத்து வார்த்தை, அது ஒன்று இல்லாமலிருந்தால் போதும். அந்தக் கர்வ விஷமல்லவா தலைக்கேறிவிடுகிறது. அது இறங்கிவிட்டால் எல்லோரும் உத்தமப் பெண்களே.

பின்பு கண்ணம்மாள் பேசலுற்றாள்.

(தொடரும்.)

வாணீதாசன்.

காயம் பிணி உற்றவர்களுக்குப் பிரதம உபசரணை.

உடற்கூறுபாடு.

104-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி.

இம்மலையில் பிரசுரிக்கப்பெறும் பாகத்தில் வழங்கும் சாஸ்திரார்த்தமான பதங்களுக்குச் சரியான ஆங்கிலப் பதங்கள் வருமாறு:—

மேல்தாடை எலும்புகள்.	Superior maxillary bones.
குழிகள்.	Sockets.
அண்ணத்தெலும்புகள்.	Palate bones.
மேல்வாய்.	Roof of the mouth.
நாசி எலும்புகள்.	Nasal bones.
கண்ணீர் எலும்புகள்.	Lachrymal bones.
கண்ணீர் ஜவ்வுப்பை.	Lachrymal sac.
கன்னத் தெலும்புகள்.	Molar bones.
கீழ்த்தாடை, அல்லது முகவாய்க்கட்டை அல்லது ஹநுவஸ்தி எலும்பு.	Lower jaw or Inferior maxillary.
நேர் அல்லது திகந்த பாகம்.	Horizantal portion.
உச்சமான பாகம்.	Vertical portion.
தாடையின் கோணம்.	Angle of the jaw.
கழுத்தெழும்பு, அல்லது நாக்கெலும்பு,	Hyoid bone.
குரல்வளை.	Larynx.
நேத்திரத் துவாரம்.	Optic Foramen.
மேல்வாய்.	Palate.
முள்ளெலும்பு அல்லது, கசேருகம், அல்லது மணிஎலும்பு.	Vertebra.

ஸுஷீம்நா துவாரம், அல்லது மூளைக்கொடி நுழைந்தோடுந் துவாரம்.	Spinal canal.
குறுக்கிட்ட அங்கூரம்.	Transverse process.
கூர்மையான அங்கூரம்.	Spinous process.
முள்ளெலும்பு மத்திய முருந்து.	Interverteberal cartilage.
ஸ்நாயு. அல்லது முட்டுக்கட்டு	Ligament
கழுத்தெலும்புகள்.	Cervical vertebrae.
முதுகெலும்புகள், அல்லது பிருஷ்டகசேருகங்கள்.	Dorsal vertebrae.
இடுப்பெலும்புகள், அல்லது கடிகசேருகங்கள்.	Lumbar vertebrae.
திரிகாஸ்தி.	Sacrum.
அநுத்திரிகாஸ்தி, அல்லது புச்ச எலும்பு, அல்லது குயில் மூக்கெலும்பு, அல்லது துரோடிகம்.	Coccyx.
விலாவெலும்புகள், அல்லது பழுஎலும்புகள், அல்லது பர்சுக காஸ்திகள்.	Ribs.
முக்கிய பர்சுகங்கள்.	True ribs.
போலிப் பர்சுகங்கள்,	False ribs.
மிதக்கும் பர்சுகங்கள்.	Floating ribs.
மார்பெலும்பு, அல்லது மார்க்கண்ட எலும்பு, அல்லது வக்ஷ எலும்பு.	Sternum.
காரை எலும்பு, அல்லது சவடி எலும்பு, அல்லது அக்ஷகாஸ்தி, அல்லது கண்ட எலும்பு.	Clavicle or collar bone.
மார்பறை, அல்லது நெஞ்சறை.	Thorax.
விதானம், அல்லது ஈரல்தாங்கி.	Diaphragm.
சுவாசக்குழல்.	Trachea.
சுவாசாசயம், அல்லது புப்புஸங்கள், அல்லது நுரையீரல்.	Lungs.
இரத்தாசயம்.	Heart.
அன்னவாஹி, அல்லது உணவு உட்செல்லுவதற்கான குழாய்கள்.	Oesophagus.
இரத்தக் குழாய்கள்.	Blood vessels.
இரைப்பை.	Stomach.
மண்ணீரல், அல்லது பீலிகம்.	Spleen.

முகத்திற்குரிய எலும்புகள்:—முகம் என்பதை, முகவாய்க்கட்டை முதல் நெற்றிக்குக் கீழுள்ள மூக்கு வாய் முதலிய அவயவங்கள் யாவும் என்று கிரகிக்கவேண்டியது. பதினான்கு சிறிய எலும்புகளால் முகத்தின் உருவம் அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. முகத்திலுள்ள மாம்சபேசிகள் இவ்வெலும்புகளில் கட்டப்பட்டிருக்கின்றன.

இரண்டு மேல்தாடை எலும்புகள். இவ்விரண்டும் சேர்ந்து, மேல்தாடை, கன்னம், அண்ணம், கண்குழிகளின் கீழ்ப்பாகங்கள், இவைகளை ஆக்குகின்றன. இவைகளின் கீழ் ஓரத்தில் பதினாறு குழிகள் உண்டு. அவைகளில் பதினாறு பற்கள் அமைந்திருக்கின்றன. இவைகளின் பின்னால் இரண்டு அண்ணத்தெலும்புகள் உண்டு. இவைகள் மூக்கின் அடிப்புறத்திலிருந்து அண்ணம்அல்லதுமேல்வாயைப்பூர்த்தி செய்கின்றன. மூக்கின் மேற்புறமாய் இரண்டு நாசி எலும்புகள் என்னும் சிறிய மூக்கெலும்புகள் நீண்டு அமைந்திருக்கின்றன. இவைகளை நெருங்கி, கண்குழிகளுக்கு முன்னால் சிறிய இரண்டு கண்ணீர் எலும்புகள் இருக்கின்றன. இந்த எலும்புகளின் வெளிப்புறத்தில் நீண்ட பள்ளம் ஒன்று உண்டு. இதில் கண்ணீர் ஜவ்வுப்பை வைக்கப்பட்டிருக்கின்றது. கண்களிலிருந்து கண்ணீரை நாசித்துவாரத்திற்கு இக்குழல் வழியாக ஓடிவரச் செய்கிறது. நாசி மத்தியில் தட்டையாயும் நாற்சதுரமாயுமுள்ள மெல்லிய ஒரு எலும்பு உண்டு. இது நாசியின் மத்திய ஸ்தானத்தில் இருப்பதால் நாசிக்கெபி இரண்டு பிரிவுளாகின்றது. இதைத் தவிர்த்து நாசித்துவாரத்தில் இரண்டு சுருண்டு வளைந்த சிறிய மெல்லிய எலும்புகள் நீட்டிக்கொண்டிருக்கின்றன.

இரண்டு கன்னத்தெலும்புகள். இவைகள் தட்டையாயும் உறுதியாயுமிருந்து கன்ன மேடுகளை ஆக்குகின்றன.

கீழ்த்தாடை அல்லது முகவாய்க்கட்டை அல்லது ஹந்வஸ்தி எலும்பு. இவ்வெலும்பின் மேல் ஓரத்தில் நெடுக, பதினாறு பற்கள் வரிசையாக அமைந்திருக்கின்றன. இப்பற்கள் மேல்தாடையில் முளைத்துள்ள அதே விதமான பதினாறு பற்களோடு சந்திக்கின்றன. இந்த எலும்பு ஒன்றுதான், முக எலும்புகளில் பெரிதாயுள்ளதும் சிரசு எலும்புகளில் அசையக்கூடியதுமான எலும்பு. இதைத்தவிர்த்து மற்றெல்லா எலும்புகளும் நெகிழ்ந்த சைய முடியாமல் சிரக் கபாலங்களைப்போல, கெட்டியாக ஒன்றோடொன்று இணைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இந்த எலும்பு சிசுப்பருவத்தில் மத்தியில் இரண்டு துண்டுகளாக இருந்து, பிறகு ஒன்றோடொன்று இணைந்து போகிறது. இந்த ஸ்தானத்திற்கு அடியில் முன்னுக்குக் கொஞ்சம் பிதுங்கியிருப்பதற்கு முகவாய்க்கட்டை என்று பெயர். இந்த எலும்பின் பாகங்களாவன:—

(1) பற்களுக்காகக் குழிகள் அமைந்துள்ள நேர் அல்லது நீகந்த பாகம்.

(2) இரு பக்கங்களிலும் காதிற்கு முன்னால் சிரக்கபாலத்தின் அடிப் பாகத்திற்கும் கீழ்த்தாடைக்கும் இடையில் உள்ள பொருத்தில் முடிவாகிற நாற்சதுரமான இடத்திற்கு உச்சமான பாகம் என்று பெயர். இதன் உச்சிப் பாகத்தில் இரு பக்கங்களிலும் பக்கத்திற்கு இரண்டு பிதுக்கங்க ளிருக்கின்றன. இவைகளில் ஒன்று கூர்மையாகவும் மற்றொன்று மூட்டு முடியாயு மிருக்கின்றன. இவை கன்ன எலும்புகளிலுள்ள பள்ளங்களில் பொருத்தப்பட்டு, வாயை மூடவுந் திறக்கவும் செய்வதுடன் பக்க அசைவு களுக்கும் காரணமா யிருக்கின்றன.

(3) மேற்கூறிய இரண்டு பாகங்களும் சேருமிடத்திற்குத் தாடையின் கோணம் என்று பெயர்.

கழுத்தெலும்பு அல்லது நாகிகெலும்பு. இது நாக்கிற் கடியில் குரல்வளைக்குச் சற்றுமேலே உள்ள ஒரு வளைந்த எலும்பு. இதன் மத்தி யில் தட்டையா யிருக்கிற பாகத்திற்கு உடல் என்றும் இருபக்கங்களிலு முள்ள பிதுக்கங்களுக்குக் கொம்புகள் என்றும் பெயர். இவ்வெலும்பு குரல் வளையிலுள்ள முருந்து வளையங்களில் முதல் வளையத்திற்கும் நாக் கெலும்பிற்கும் மத்தியிலுள்ள கேடய ரூபமுள்ள ஒரு ஜவ்வால் இணைக்கப் பட்டிக்கிறது.

கண்குழி அல்லது கண்துவளை. இது, மேற்பாகம் நெற்றி எலும்பு டன் ஜதுகாஸ்தி கூடியும் கீழ்ப்பாகம் மேல்தாடை எலும்பினாலும் உட் புறம் கண்ணீர் எலும்பினாலும் வெளிப்புறம் கன்ன எலும்பினாலும் பொரு ந்தி கண்கள் அபாயமில்லாமலிருப்பதற்கு அநுகூலயான குழிகளை அமைக் கின்றன. இக்குழியில், கண்விழி, மாம்ஸ பேசிகள், இரத்தக் குழாய்கள், நரம்புகள், கொழுப்பு ஆகிய இவைகள் அடங்கியிருக்கும். இதில் அநேக துவாரங்களுண்டு. அவைகளில் விருத்தமாய் மத்தியிலிருப்பதற்கு நேத்தி ரத் துவாரம் என்று பெயர். இதன்வழியாக நேத்திர நரம்பு ஓடி விழி களுக்குப் போகும்.

செவித் துவாரங்கள். செவிப்புலன்கள் காதெலும்புகளுக்குள் அடங்கி மிகவும் கெட்டியான எலும்புக்குழாயால் காக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இக் குழாய்களின் திறப்புகளில் செவிகள் ஒட்டிக்கொண்டிருப்பதால், செவித் துவாரங்கள் இத்திறப்புகளோடு சேர்ந்திருக்கின்றன.

வாய்:—கீழ் மேல் இரண்டு தாடைகளுஞ் சேர்ந்து இடையில் வாயா கின்றது. அண்ணம் அல்லது மேல்வாயானது வாயின் மேற்பாகத்தில் நாசித்துவாரத்திற்கு அடியில் இருக்கிறது.

மூண்டம் அல்லது உடல்.

I. வம்சாஸ்தி அல்லது முள்ளந்தண்டு. சிரசுக் கடியிலிருந்து கீழ் இறங்குகிற துண்டெலும்புகளின் கோர்வைக்கு **முள்ளந்தண்டு** என்று பெயர். இதிலிருக்கிற ஒவ்வொரு எலும்புக்கும் **முள்ளெலும்பு அல்லது கசேருகம்** என்று பெயர். தனிக் கசேருகத்தைக் கவனித்துப் பார்த்தால் அதில் காணப்படும் பாகங்களாவன:—

(1) முன்னிற்கும் முண்டம் அல்லது எலும்புக்கட்டி.

(2) பின் நீண்டிருக்கும் அங்கூரங்கள். பின்னால் ஒன்று சேர்ந்து இவ்வெலும்பு ஒவ்வொன்றின் மத்தியிலும் ஒவ்வொரு துவாரத்தை அமைக்கின்றன. முள்ளெலும்புகள் ஒன்றின்பின் ஒன்றாகப் பொருந்துவதனால், அவைகளிலுள்ள துவாரங்கள் ஒன்றுக்கொன்று நேராக அமைய, இவ்வஸ்தி வரிசையின் இடையில் அந்தத் துவாரங்கள் ஒரு வாய்க்கால்போற் காணப்படும். இதற்கு **ஸுஷும்நா துவாரம்** என்று பெயர். இந்தத் துவாரத்தினூடே **ஸுஷும்நா காண்டம்** என்ற மூளைக்கொடி கீழ்நோக்கி ஓடுகின்றது.

(3) **இரண்டு துருக்கிட்ட அங்கூரங்கள்.** இவைகள் பன்னிரண்டு ஜதை விலாவெலும்புகளைத் தாங்கிக் கொண்டிருக்கின்றன.

(4) **கூர்மையான அங்கூரங்கள்.** இவைகள், முதுகின் மத்தியில் தடவிப் பார்ப்போமானால், சருமத்திற் கடியில் முதுகின் நீள முழுவதும் தென்படும்.

முள்ளந்தண்டு மூன்று இடங்களில் வளைவு உடையதாயிருக்கிறது. அதாவது கழுத்திலும் முதுகிலும் இடுப்பிலுமே. இந்த வளைவுகள் முன்னோக்கியும் பின்னோக்கியும் இருப்பதால், மூளை குலுங்கி அதிர்ச்சி அடையாதவாறும், தேகம் குனியவும் நிமிரவும் ஏதுவாயிருக்கின்றன. முள்ளெலும்புகளின் முண்டங்களுக்கிடையில் தடித்த முருந்துத் துண்டுகள் இருக்கின்றன. இவைகளுக்கு **முள்ளெலும்பு மத்திய முருந்து** என்று பெயர். இவை கசேருகங்களை ஒன்றோடொன்று சேர்ப்பதோடு முள்ளந்தண்டு முழுவதும் தாராளமாய்ச் சவளுவதற்கும், திடீரென்று முள்ளந்தண்டைத் தாக்கும் அதிர்ச்சியை (உதாரணம் உயரத்திலிருந்து பாதந் தாங்கி விழுதல்) காப்பதற்கும் ஆகின்றன. முள்ளந்தண்டு முழுவதும் நீண்டு பாவியிருக்கும் நார்போன்ற ஸ்நாயுவால் இணைக்கப்பட்டிருக்கிறது.

முள்ளெலும்புகள் மொத்தத்தில் 33. இவைகள் அமைந்திருக்கும் இடங்களுக்குத் தக்கவாறு தொகுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஒவ்வொரு இடங்களிலுள்ள எலும்புகளைக் கீழ்நோக்கி எண்ணும் எண்கள் குறிப்பிக்கின்றன.

மேலே இருக்கிற முதல் எழு கசேருகாஸ்திகளுக்குக் கழுத்தெலும்புகள் என்று பெயர். இவற்றிற்கு அடுத்துள்ள பன்னிரண்டு கசேருகங்கள் முதுகெலும்புகள் அல்லது பிருஷ்ட கசேருகங்கள். என்று கூறப்படும். கடைசியிலுள்ளஐந்துகசேருகங்கள்இடுப்பெலும்புகள் அல்லது கடிகசேருங்கள் எனப்படும்.இவற்றிற்குக் கீழே ஐந்து எலும்புகள்ஒன்றுசேர்ந்த திரிகாஸ்தி என்ற எலும்பும்,அதற்கடியில் நான்கு கசேருகங்கள் சேர்ந்த அநுத்திரிகாஸ்தி என்ற எலும்பும் இணைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. திரிகாஸ்தி ரூபத்தில் முக்கோணமாய், முன்பக்கத்தின் மேற்புறம் முன்னுக்குப் பிதுங்கியிருக்கும். இந்த எலும்பில் துவாரங்கள் உண்டு. அவைகளின் வழியாய் நரம்புகள் வெளிப்பட்டுச் சமீபத்தி லிருக்கிற உறுப்புக்களுக்குப் போய் வியாபிக்கின்றன.

II. விலாவெலும்புகள் அல்லது பழு எலும்புகள் அல்லது பர்சுகாஸ்திகள். இவை மார்புக்கு இரண்டு பாரிசங்களிலும் முள்ளந்தண்டிலிருந்து ஆரம்பித்துஒவ்வொரு பக்கத்திலும் பன்னிரண்டு பழுஎலும்புகள்வீதம் வளைந்து சரீரத்தின் முன்புறத்திலுள்ள மார்பெலும்பில் வந்து முடிகின்றன. பர்சுகாஸ்திகள், நெடுக முற்றிலும் எலும்புகளாயில்லாமல்,சிலபாகம் எலும்பாகவும் முனையில் முருந்துகளாகவும் பரிணமித்து முடிவடைகின்றன. மேலேயுள்ளஎழுஜதை எலும்புகள் மார்பெலும்புடன் அவற்றின் முனையில் ஆரம்பித்துள்ள முருந்துகளால் நேருக்கு நேர் பொருத்தப்பட்டிருப்பதால் அவைகள் முக்கிய பர்சுகங்கள் என்று கூறப்படும். அடியிலுள்ள மற்ற ஐந்து ஜதை எலும்புகளின் முன் முருந்துகள் மார்பெலும்புடன் சேராமல், கீழ்ப்பர்சுகம் அதற்கடுத்த மேற்பர்சுகத்தில் ஒட்டிக் கொண்டிருப்பதால், அவைகள் போலிப் பர்சுகங்கள் எனப்படும். பதினோராவது பன்னிரண்டாவது ஜதை எலும்புகள் முன் புறத்தில் எந்த எலும்புடனும் சேராமல் தொங்கிக் கொண்டிருப்பதால் அவை மிதக்கும் பர்சுகங்கள் என்னப்படுகின்றன.

முதல் ஜதைப் பர்சுகம் தொடங்கி ஏழாவது ஜதைப் பர்சுகம் வரையில் ஒன்றைவிட மற்றொன்று அதிக நீளமாகவும், ஏழாவது ஜதை எல்லாவற்றிலும் மிக நீளமாகவும் இருக்கும். பிறகு பர்சுகங்கள் வரவர மிகக்குறுகி பன்னிரண்டாவது ஜதை எல்லாவற்றிலும் சிறியதாய் இருக்கிறது. இவை அகலத்திலும் இவ்விதமாகவே குறைந்திருக்கின்றன. முதல் ஜதைப் பர்சுகம் நேராயும் மற்றவை சாய்வாயும் இருக்கின்றன. பர்சுகங்களின் வெளிப்புறம் குவிந்தும் மாம்சபேசிகள் ஒட்டிக்கொண்டும் இருக்கிறது. உட்புறம் தட்டையாயும் ஜவ்வு ஒட்டிக்கொண்டும் இருக்கிறது.

III மார்பெலும்பு, அல்லது மார்க்கண்ட எலும்பு, அல்லது வக்ஷ எலும்பு இது மார்பின் முன்புறத்தில் ஈட்டி வடிவம் அமைந்த தாய் மத்திய ஸ்தானத்தில் இருக்கிறது. வெளிப்புறம் கவிந்தும் உட்புறம் குவிந்தும் இருக்கின்றன. இதன் கீழுள்ள கூர்மையான பாகம் வயிற்றுக் குழிக்குச் சற்று உயரமாக வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. மேற்புறம் அகன்றும் இருபக்கத்திலும் காரை எலும்புகளின் உள் முனையைத் தாங்கிக்கொண்டிருப்பதற்கு இரண்டு பள்ளங்களை உடையதாயு மிருக்கிறது. இவ்வெலும்பில் இப்பள்ளங்களை தவிர்த்து வலது இடது பக்கங்களில் ஏழு பள்ளங்களுண்டு. அவைகளில் பழு எலும்பின் முருந்துகள் பொருந்தியிருக்கும்.

மார்பறை அல்லது நெஞ்சறை. இது, பின்புறம் வம்சாஸ்தியின் எலும்புகளினாலும், அடிப்புறம் விதானம் என்னும் மாம்ஸ பேசியினாலும், இருபக்கங்களும் பழுஎலும்புகளினாலும் அவைகளின் முனைகளிலுள்ள முருந்துகளினாலும், முன்புறம் மார்பெலும்பினாலும், சேர்க்கப்பட்ட பெரியதோர் எலும்புக்கூடு. இதற்குள் சுவாசக்குழல், சுவாசாசயம், இரத்தாசயம், அன்னவாஹி, பெரிய இரத்தக்குழாய்கள், இவைகள் அடங்கியிருக்கின்றன. அடியிலுள்ள பர்சுகாஸ்திகளால், இரைப்பை, மண்ணீரல் அல்லது பீலிகம் முதலிய உறுப்புக்கள் காக்கப்படுகின்றன.

(தொடரும்.)

ரே. கோவிந்தசாமி நாயுடு,

மெடிக்கல் பிராக்டிஷனர், தூத்துக்குடி.

விராதன் வதமும் ராகவன் துதியும்.

உலகிலுள்ளோர்க்கு நன்னெறி புகட்டுவான் வேண்டி, அகில புவன நாதனான சாக்ஷாத் பரமாத்மா, ராஜராஜர் போற்றும் நற்றவப்பெரியான், அயோத்திக் கிறைவன் தசரதச் சக்கரவர்த்தியின் அருமை மழலைபா யுதித்தான். கோசலை புத்திரராகிய ஸ்ரீராமசந்திர மூர்த்தி அதிபாலியத்தில் அதிஅற்புதங்களைச் செய்து யாவரும் போற்றுந் தகைமைத்தாய் உலவுவாராயினர். தசரதர் தளர்வுற்ற சமயத்து, ஸ்ரீ ராமனே அவனிக்கு ஆன்ற அரசனென முடிபுனைந்து செங்கோலோச்சத்தக்க பருவ முற்றனன் என்பதனை ஓர்ந்து அதற்காம் பொருள்களிபாவையும் சேகரிக்கலாயினர்.

இவ்வமையத்து ஸ்ரீமத் இராமாயணம் ஆரம்பமாவதற்கில க்காக, மந்தரை யென்னும் கூனியின் போதனையால் கைகேசி தனக்குரிய வரங்கள் இரண்டனையும் மன்னன்பால் பெற்று, ஸ்ரீராமர் கான்புக விடைகொடுத்தனள். அவ்விடை பெற்ற ராமர் தந்தைதாய் சொற்கேட்டலே ஆன்ற நெறியெனத்தேர் ந்து, லோக மாதாவாகிய சீதை யம்மனுடனும் தன் பின்னவ னை ஸ்ரீ லக்ஷ்மணப் பெருமானுடனும், கல், முள், முதலியன நிறைந்த கான்வழி, கடு வெயிலினும் கடுமழையினும் தமது சஞ் சாரத்தைத் தொடங்கிச்சென்று தம்மைத்தேடித் தொடர்ந்து வந்த பரத சத்துருக்கனருக்கு உறுநெறி யுரைத்து, தமது பாதுகைகளை அளித்து அவர்களை அயோத்திக்குத் திருப்பி, பற் பல வனங்கள் கடந்துத் தண்டகாரண்யம் வரும் வழி யில் பற்றுகளத்தனையும் அறவே யொழித்த அத்திரி மகரிஷி ஆச்சிரமம் புக்கு, அம்மகரிஷியானும், அம்மகரிஷியோ டிரு ந்த மற்றும் ஏனைய முனிபுங்கவர்களானும், கற்பிற் சிறந்த மாதர் திலகமாம் அத்திரி மகரிஷியின் பத்தினி அனுசூயையானும் அங்கு அன்புடன் உபசரிக்கப்பெற்று, தண்டக வனத்தை அடை ந்தார்கள்.

இவ்வாறு தண்டகவனத்துட் புகுந்து ராமலக்ஷ்மணரும் ஜானகிப் பிராட்டியும் மேற்செல்லும்பொழுது, அரக்கர் குழாத் தவனை விராதன் பதினாறு யாளிகளும் பதினாறு யானைகளும் முப்பத்திரண்டு சிங்கங்களும் ஒழுங்காக நெருங்கக் கோர்க்கப் பட்ட முத்தலைக் கழுவாயுதங் கைக்கொண்டு, புண்களெனச் சிவந்த கண்களிலிருந்து கனற்பொறிகள் பறக்க, கதிரோனும் அச்சத்தினால் ஒளிகுன்ற, நமனும் நடுங்க, வரிப்புலிகளின் தோலை ஆடையாக உடுத்து, யானைத்தோலை உத்தரீயமாகத் தரித்து, பல மலைப்பாம்புகளாற் பின்னிய கச்சை இடையிற் கட்டி, இரதகஜ துரகபதாதிகள் பல பதித்துத் தொடுக்கப்பெற்ற மாசுணங்களை மாலையாகவும் மலைச்சிகரங்களைக் குண்டலங்களாகவும் அணிந்து, உதிரச்செஞ்சந்தனம் பூசி அதிபயங்கரத் தோற்றத்துடன் எதி

றுற்றனன். சிவந்தொளிருஞ் சுருட்டை மயிர்கள் செறிந்த சென்னியனுகிய அவ்வரக்கன் ஆலகாலவிடமே வெற்புரு வெடுத்து வந்தவாறு படிமிசை நடக்கின்ற வேகத்தில் மேகஞ்சூழ் மலைகளெல்லாம் பஞ்சு பட்ட பாட்டை யடைய, குன்றுகளொப்பத் தன் சூலத்தினிடை அடுக்கிவைத்திருந்த குமுறு கோப மதயானைகளை ஒன்றன்பின்னென்ருகத் தன் தடக்கையால் எடுத்துத்தன் வாயாகிய பெருங்குகையின் ஒருபாற் செலுத்திச் செலுத்தி மென்று தின்றும் அடங்காத பசியோடு வந்தனன், என்பதைக் கூறும் கம்பரின் கவினுறு கவிச்சுவை காண்க:—

செஞ்சுடர்ச்செறி மயிர்ச்சுருள் செறிந்தசெனியன்
நஞ்சு வெற்புருவு பெற்றிடை நடந்ததெனமா
மஞ்சு சுற்றிய வயங்குகிரி பாதவிசையிற்
பஞ்சு பட்டது படப்படியில் மேன்முடுகியே,

குன்று துன்றின வெனக்குமுறு கோபமதமா
வொன்றி னென்றிடை யடுக்கின தடக்கையுதவப்
பின்று கின்றபில னிற்பெரிய வாயினொருபான்
மென்று தின்றுவிளி யாதுவிரி யும்பசியொடே.

இவ்வாறு ஸ்ரீ ராமலக்ஷ்மணருக் கெதிரே தோன்றிய விராதன் அவர்களை நோக்கி "நில்லுங்கள் நில்லுங்கள்" என்று நிணமுண்ட பற்கள் மின்னும் தனது முழைவாய் திறந்து மொழிந்து, மலரில் வதிகின்ற அன்னப்பேடன்ன சீதாபிராட்டியாகிய மாதாவை உரையொன்று கழறுங் கடிகையில் ஒரு கரத்தெடுத்து உயர் விசும்பில் ஏகினன். அதுகண்டு வீரமைந்த ரிருவரும் வெகுண்டு தோளிருந்த வில்லைத் துண்ணென இடக்கரத்தெடுத்து வலக்கரத்து வாளிபல கொண்டு அக்கொடியனைத் தொடர்ந்து "அட வஞ்சகா! எங்கே செல்லுகின்றாய்! மீளுவாயாக" என்று விளம்பினர். அவன் மறப்பிறப்பாகிய அரக்க உருவை ஒழித்து முற்பிறப்புக் கந்தருவனுக மீளும்படி பிரானது பொன்னடிகள் அவனுக்கு அருள்செய்ய இருப்பதை முன்னரே குறிப்பாக உணர்த்தும் பொருட்டு, மெய்யன் திருவாக்கில் "மீளுக" என்ற மொழி அவர் வெகுண்ட உரையிலும் உதித்தது எனக்கொள்ளுமாறு கம்பர் அழகாகக் கவினிய அமைத்திருக்கிறார்.

ராமலக்ஷ்மணர் யுத்த சன்னத்தராய்த் தன்னைத் தொடர்ந்து கூறிய மொழிகளைக் கேட்ட விராதன்,

ஆதி நான்முகன் வரத்தினென தாவியகமே
னேதி யாவதுவு மின்றியுல கியாவுமிகலிற்
சாதி யாதனவு மில்லையுயிர் தந்தனனடா
போதிர் மாதிவளை யுந்தியினி தென்றுபுகல்,

அப்பொழுது ஸ்ரீராமச்சந்திரன் சிறிது வெண்முறுவல் பூத்து "இவன் போர்முறை யறிந்திலன்! இவன் வீரமும் வலியும் இதோ அழிந்து விடப்போகிறது" என்று நினைத்து, எங்கெங்கும் இடியேறு போன்று முழங்க, தமது பாரவெஞ்சிலையின்கண் நாணோசையை விளைத்தார். அந்த நாண் முழக்கத்தைக் கேட்டதும் விராதன் சற்று மனஞ்சிதைந்து, வஞ்சப் பூனை வாயிலகப்பட்டு மறுகும் பஞ்சரக்கிளி யெனக் கதறும் பாவையாகிய பிராட்டியைத் தரைமீதுவிடுத்து, ஸ்ரீராமபிரானுக்கு எதிரேவந்து நின்று சினந்து, தனதுகொடிய முத்தலைச் சூலத்தை வேகமாகச் சுழற்றி எறிந்தான். அஃது "பேய்களது பசி நீங்கப் பகைவர் உதிரத்தில் தோய்ந்த முனைகளை யுடையதாய், மிகப்பாரமானதாய், வடவையெனும் பெண்குதிரையின் முகத்துத் தோன்றி கடல்நீரைப் பருகுகின்ற வடவாமுகாக்கினி என்ற பெருநெருப்பைத் தன்னிடங்கொண்டிருப்பதாய், இருந்தது, என்று கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்பர் அச்சூலத்தின் தன்மையைக் கூறும் செய்யுளின் ஒலிநடையே அச்சூலத்தின் கொடுமையை விளக்குந் திறத்ததாய் இருக்கின்றமை காண்க.—

பேய்மு கப்பிணி யறப்பகைஞர் பெட்பி னுதிரந்
தோய்மு கத்தது கனத்தது சுடர்க்குதிரையின்
வாய்மு கத்திடை நிமிர்ந்துவட வேலைபருகுந்
தீமு கத்திரி சிகைப்படை திரித்தெரியவே.

இத்துணைச் சூலாயுதமானது அஷ்டதிக்குப் பாலகர்களும் அஷ்ட கஜங்களும் நடுங்க ஆலவிடமென மின்னி வரலும், ஸ்ரீமத் ராமபிரான், மாமேரு மலை சப்த பர்வதங்கள் போன்ற வலிசால் தம்து வெற்றிக் கோதண்டத்தில் ஒப்பற்ற கணையொன்று தொடு

தரித்தினார். உடனே, அரக்கர் குலம் இற்றொழிவதை முன்னதாகக்குறிக்கும்உற்பாதமாகப்பகற்பொழுதிலேயேவிசும்பினின்று பெருநட்சத்திரங்கள் விழுவனபோல, விராதனது சுடர்ச்சூலம் அறக்காவலன் கணையினால் இரண்டு துண்டாக அறுந்து அத்துண்டங்கள் இரு திக்கெல்லையை யுற்றன.

இதனைக் கண்டும் அரக்கன் சற்றுந் தளராது மனம் புழுங்கி மலைகள் பலவற்றை வேரோடு பிடுங்கி விசைத்து எறிந்துகொண்டேயிருக்க, அவையனைத்தும் ஸ்ரீராமரது வயிரக்கட்டமைந்த கதிர் வாளிகளினால், திரும்பித் திரும்பி விராதன்மீதே படப்பட அப்படிப் பட்ட பட்ட விடமெங்கும் அவன் உடல் ஊறுட்டது. பின்னர் அவன் ஓர் மராமரத்தைப் பெயர்த்து, அறத்தை நிறுவ அவதரித்த மூர்த்தியை அம்மரத்தால் எற்றவந்த வளவில் அதனை ஸ்ரீமத் பிரான் நான்கு அத்திரங்களால் வேறு வேறாகத் துண்டித்துத் தள்ளி, அவனது தோள்களிலும் மார்பிலும் மாற்றி மாற்றி ஆறு ஆறு வெங்கணைகள் அழுந்தச் செய்தனர். அப்படித் தைத்த சரங்களை அரக்கன் தன் கரத்தினால் எடுக்க முயன்று முடியாதுவருந்தி அக்கணைகள் எங்கும் தெரித்து விழுமாறு, கனைப்புற்றதோர் முள்ளம்பன்றி யொப்பத் தன் உடலைச் சிலிர்த்துதறினான். அப்பொழுதுஸ்ரீராமர்எய்த அக்கினியாஸ்திரம்அரக்கனது மெய்யை ஊடுருவிச் செல்ல, அவன், மலைபாயும் அருவிபோல் தன்னுடலினின்று உதிரநதி பெருகிச்சொரிய, பலமழிந்து உணர்வு சோர்வுற்றவனாயினான்.

அச்சமயம் ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணரிருவரும் இவன் மெய்வரத்தினனாதலால் ஆயுதப் பிரயோகங்களால் இறக்கின்றலன், மீண்டும் போர்புரிய வருவன், இவனது கரங்களை வெட்டுவம், எனக்கருதி, வாளை உருவி அவனது தோள்களின்மீதுஏறினர். உடனே விராதன் அவ்விருவர் தனது தோளின்மீதமர்ந்த துணர்ந்து அவர்களைத் தாங்கியவாறே எழுந்து முன்னிலும் பதின்மடங்கு விரைந்து நடந்து வட்டமாகச் சுற்றினான். அப்பொழுது ஜானகிப்பிராட்டி, வஞ்சவிராதனால் தன் கணவன் தன்னைப் பிரிந்துபோதலைக் கண்டு பிறர்கையிற் பிடியுண்ட ஆண் அன்னத்தைக்கண்ட பெண்ட

யன்னமொப்ப அலமந்து சோர்ந்து, துவண்டுவிழும் பூங்கொம்பு போலக்கூந்தல் குலையப்பூமிமீது விழுந்தனள். பின்னர்எழுந்தாள். தன் துயரமொழிக்கத் துணையொன்றும் பெறாதவளாய், தேறுதலுரை யொன்றும் பெறாதவளாய், மின்னலை யொத்த தனது இடைநுடங்க நடந்து அரக்கனைத் தொடர்ந்து, "அகிலங்களுக்கு அன்னையேயனைய தருமசொரூபிகளை விட்டுவிட்டு என்னை உண்பாயாக" என்று கூறி மீண்டும் படிமிசை வீழ்வாளாயினள். இதனைக் கூறும் கம்பர் கவிகளாவன:—

மாத யாவுடைய தன்கணவன் வஞ்சன்வினையிற்
போத லோடுமல மந்தனள் புலர்ந்துபொடியிற்
கோதை யோடுமொசி கொம்பென விழுந்தனள்குலச்
சீதை சேவல்பிடி யுண்டசிறை யன்னமனையாள்.

பின்னை யேதுமுத வுந்துணை பெறாளுரை பெறாண்
மின்னை யேயிடை நுடங்கிட் விரைந்துதொடர்வா
ளன்னை யேயனைய வன்பினற வோர்கடைமைவிட்
டென்னை யேநுகர்தி யென்றன ளெழுந்துவிழுவாள்.

இவ்வணம் அழுது வாய்குழறி ஆருயிர் அழுங்கி வருந்தும் பாவையனையாள் நிலையுணர்ந்து லக்ஷ்மணப் பெருமான் அண்ணலைத் தொழுது, பிராட்டி துன்பெய்தி நிற்ப விளையாடல் புரிவது பழுது என்று எடுத்துரைக்க, ஸ்ரீராமபிரான், "நாம் போகவேண்டிய பாட்டையை இவன் மீது இனிமையாகவும் கடிதிலும் செல்லலா மெனக் கருதினேன், இனி இவன் இறப்பது ஒரு பொருளன்று" என்று இளநகையோடு இயம்பியருளி, தமது திருவடிகளால் விராதனைக் கீழே தள்ளி, பின்னர் மைந்தரிருவரும் தமது கூரிய வாளினால் அவனது தோளிரண்டையும் துணித்துக் கீழே குதித்தனர். அப்பொழுதும் அரக்கன் இறவாது எழுகின்ற விகற்பங் கண்டு, சற்றாலோசித்து ஸ்ரீராமர் லக்ஷ்மணரை நோக்கி "இளையோய்! இவனை மண்ணிடைப்புதைத்தலே முறைமை" என்றனர். அதனைக்கேட்டு லக்ஷ்மணர் வகிர்ந்த குழியினிடத்து அரக்கன் அழுந்தும்படி, ஸ்ரீராமபிரான் உலகில் அன்பர் கருதிய வரங்களை ஈதவும் தமது சேவடிகளால் அவனை உந்தினவளவில், விரா

தன், தனக்கு முன்னே குபேரனால் நேர்ந்த சாபமும் அதனால் உண்டாய இழிந்த ராக்ஷச சரீரமும் நீங்கப் பெற்று, தனது முற்பிறப்பை உணர்ந்து, அப்பிறப்புக் கந்தருவ சரீரத்தை யுற்று விண்ணிலே விளங்கினான். அச்சமயம் அக்கந்தருவன் பொறிவழிச்சென்றுதிரியாத புந்தியும் தத்துவ ஞானமும் உற்று, .ஒப்பற்ற பக்தியும் உடையவனாய் ஸ்ரீராமநம்பியைப் பரம்பொருளென அறிந்து துதிசெய்வானாயினன்:—

(அடுத்த மழையில் இவ்வியாசம் முடிவுறும்.)

செ. பகவதியாநந்தம்.

சதுரங்கம்.

119 ம் பக்கத்தொடர்ச்சி.

முதல் தடவை ஆட்களை நகர்த்தும்பொழுது உசிதப்படி ஒரு கட்டமோ அல்லது இருகட்டங்களோஐரோப்பிய முறைப்படி நகர்த்தலாமென்று முன்பு குறித்தோம். ஆனால் ஒரே கட்டம் நகர்த்துவதுதான் மொகலாய விதி. இவ்விதிக்கேற்பவே ஐரோப்பிய முறையிலும் ஆட்களை இருகட்டங்கள் நகர்த்துவதற்கு ஒரு நிபந்தனை ஏற்பட்டிருக்கிறது. அதாவது இரண்டு கட்டங்கள் மாறிச் செல்லும்பொழுது இடையிலுள்ள கட்டத்தை எதிரி ஆள் பார்த்து நின்றால், அப்படி இரண்டு கட்டங்கள் நகர்த்தினவுடன் எதிரிக்கு இஷ்டமிருந்தால் ஒரே கட்டம் நகர்த்தியதாகவே வைத்துக்கொண்டு நகர்ந்த ஆளை வெட்டிவிடலாம். உதாரணமாக ஈ 2ல் உள்ள ஆள் ஈ 4க்கு செல்லும்பொழுது ஈ3ஐ எதிரி காலாள் பகைத்துநின்றால் ஈ4க்குநகர்த்தியவுடன், எதிரிபிரியப்பட்டால்அடுத்த ஆட்டத்தில்அவ்வாளை, ஈ3க்கு நகர்ந்ததாகவே வைத்துக்கொண்டு வெட்டிவிடலாம். வெட்டுகிற ஆள் ஈ 3ல் நிற்கும்.

மற்றும் ஐரோப்பிய முறையில் கோட்டை கட்டுவது என்று ஓராட்டம் உண்டு. அதில் அரசனும் யானையும் இடம் மாறும். ஒரே ஆட்டமாகத்தான் கருதவேண்டும். கோட்டை கட்டுவதற்கு முன், (1) அரசனோயானையோநகர்ந்திருக்கலாகாது (2) அவைகளுக்கிடையில் வேறு காய்கள் நிற்கலாகாது (3) அரசன் அரசில்நிற்கலாகாது.(4) அரசன்தா ...ண்டும்இடைக்கட்டங்களை எதிரிகாய்கள்பகை

க்கலாகாது. இந்நிபந்தனைகட்கு உட்பட்டு அரசன் இரண்டு யானைகளில் யாதேனும் ஒன்றுடன் கோட்டை கட்டலாம். அவ்வண்ணம் செய்யும்பொழுதும் யானை நின்ற கட்டத்தை நோக்கி அரசன், ஒரு கட்டம் விட்டு மறுகட்டத்துக்குப் பாய்கிறான். யானை அரசனைத்தாண்டி அடுத்த கட்டத்தில் ஏறுகிறது. உதாரணமாக உ 1ல் உள்ள அரசன் ஏ 1ல் உள்ள யானையுடன் கோட்டை கட்டும்பொழுதும் அரசன் எ1க்குப்பாய்கிறான். யானை அவனைத் தாண்டி ஊ1ல் ஏறுகிறது. அம்மாதிரியே உ 1ல் உள்ள அரசன் அ 1ல் உள்ள யானையுடன் மாறும்பொழுது இ1க்குப் பாய்கிறது, யானை ஈ1ல் ஏறுகிறது.

இருவர் ஆடும்பொழுது தலைக்கு ஒரு ஆட்டமாக மாறிமாறி ஆடவேண்டும். தன்காயை நகர்த்தவும் எதிரி காயை வெட்டவுந்தான் இயலும். தொட்ட காயை நகர்த்தவேண்டும்.

[அடுத்த மலையில் இவ்விஷயம் முடிவுறும்]

ரா. சே. சுப்ரமண்ய ஐயர், எம். ஏ. எல். டி.

மதிப்புரை.

ஸ்ரீலோகமாதா. பத்திராதிபர் பண்டிதர் எம். எம். நாராயணசாமி அவர்கள். இஃது திருவாங்கூர் ராஜ்யம் புனலூரிலிருந்து வெளிவரும் தமிழ்வளர்ச்சிக்குரிய ஓர் நல்ல தமிழ்ப்பத்திரிகை. இனிய நடையும் உயர்ந்த நோக்கும் உள்ள பல சிறந்த வியாசங்கள், பெரியோர் சரித்திரங்கள், சாணக்ய தந்திரம் இரகுவம்சம் ஆகிய நூற்களின் அழகிய தமிழ் மொழி பெயர்ப்பு. முதலியன கொண்டிருக்கின்றது வருடச்சந்தா. ரூ 1—8—0.

ஜாதக பஞ்ச சித்தாந்தம். இந்நூல் வடமொழியில் ஸ்ரீ சத்யாச்சாரியார்என்ற பெரியோர் அருளிச்செய்த ஜாதக பஞ்ச சித்தாந்தம் என்ற அரிய ஜோதிடக் கிரந்தத் தமிழ் அமைப்பின் முதற்பாகமாகும். திருநெய்த்தானம் ஜோதிட வித்வான் ஸ்ரீமான் வாதூல ஆ. தி. ஸ்ரீநிவாஸாச்சாரியார் அவர்கள் தமிழில் மொழிப்பெயர்க்க, திருவையாறு ஸ்ரீமான் ஆர். தாமோதர நாயுடு அவர்கள், முதல் நூலில் இல்லாத பல விஷயங்களைப் பல சாஸ்திரங்களிலிருந்து ஆராய்ந்தெடுத்து, தக்க இடங்களில் சேர்த்து அச்சிட்டுப் பிரசுரஞ்செய்திருக்கிறார்கள். இதில் ஜோதிடப்பயிற்சியின்வழி பலநுட்பமான கணித ஆராய்ச்சியின் வகைகளும் அக்கணித ஆராய்ச்சியையே முக்கிய சார்பாகக்கொண்டு சரியானபடி பலன்கள் சொல்லப் பற்பல வழிகளும் தெள்ளிய நடையில் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளன. ஜோதிடப்பயிற்சியில் பிரிய

முள்ள சகலருக்கும் மிகஉபயோகமுள்ள புத்தகம். ஆதலால் ஒவ்வொருவரிடத்திலும் அவசியம் இருக்கவேண்டியது. இவ்வரிய ஜோதிடநூலைத் தமிழில் வெளிப்படுத்திய ஸ்ரீமான் தாமோதர நாயுடு அவர்களுக்குப் பொதுவாகத் தமிழுலகும், சிறப்பாகத் தமிழ் ஜோதிடவுலகும் நன்றி பாராட்டக் கடமைப்பட்டுள்ளன. இப்புத்தகத்தின்விலை அணு 12. வேண்டுவோர் நமது சுதாவருஷிணி காரியஸ்தலத்திற்கு எழுதிப் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

ப—ர்.

விடு கதைகள்.

1. அதிகாலையில் அலறி எழுவாள், அண்ட நடுங்க ஆடிக்களிப்பாள், ஆயிரம் பேர்க்குமேல் அன்னமளிப்பாள், அவனிமாந்தர்க்கு ஆடையளிப்பாள், அவளைப்பாரா ஆடவர் அரிவையர், அவளைப்பார்க்க ஆவலாய்ச் செல்வார்.

2. விதவிதமான குரல்களிலே பேசிப்பாடி மகிழ்விப்பாள், விநோதமென்ன வென்று கேட்டால் உயிரேயில்லை யவளுக்கே.

3. இந்தலோகந் தன்னில்வாழும் எமலோகத்துத் தூதும்நான், ஈன்ற மக்களைத் திரும்பவயிற்றில் இருத்தும் புண்ணிய வதியும்நான், கந்தவாடை வாத்யவாடை காதலிக்கும் பெண்ணும் நான், கழறுவாய் என் பெயரையே காதுமில்லை காலுமில்லை.

4. காலற்ற உடலுடையான், தலையற்ற கழுத்துடையான், பிளவுண்ட நெஞ்சுடையான் பேச்சுமூச்சில்லாதான், விரலற்ற கையுடையான் விரிவுண்ட வயிற்றிற்குள் வீராதிவீரரையும், விழுங்கிடுந் தொழிலுடையான்.

இவைகளுக்கு விடைகள் அடுத்த மழையில் வெளிவரும்.

சென்ற மழையில் வந்த விடுகதைகளுக்கு விடைகள்:—

[1] தேள், பாம்பு.

[2] பிரசவ நோவு.

[3] ரத்தினம் மாணிக்கத்திற்குச் சகோதரி.